

PERSEVERENȚA

Mulțumesc, frate Iosif.

Acum eu cred, acum eu cred,

Totul este posibil

Pentru că acum eu cred.

Haideți să ne plecăm capetele în prezența Sa. Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta Îți suntem recunoscători, pentru că ai fost cu noi astăzi și ne-ai condus pașii. În seara aceasta suntem adunați din nou în Numele iubitului Domn Isus, plini de nădejde și așteptând timpul când ne vei conduce în punctul culminant al acestei întâlniri, adică la momentul în care vei vindeca bolnavii și pe toți cei neputincioși. Îngăduie ca până deseară, printre noi să nu mai rămână nici o persoană neputincioasă; și fie ca credința lor să îi ridice atât de sus, încât să nu mai privească la problemele lor, ci la Cel care este Leacul tuturor problemelor lor.

Dumnezeule, Te rugăm să ne frângi Pâinea Vieții proaspătă, din Cuvântul Tău, ca să ne încurajezi, pentru că *„credința vine în urma auzirii”*, Cuvântului lui Dumnezeu. Te laudăm și Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteți să vă așezați.

Sunt foarte bucuros pentru că pot fi din nou în seara aceasta aici. Când am venit la adunare, am văzut o mulțime de oameni care se plimbau de colo-colo pe stradă și l-am întrebat pe șofer: „Toți oamenii aceia merg la biserică?”

„Da, domnule, dar nu pot intra.” Oamenii spun că nu le place să meargă la biserică, dar eu cred că Evanghelia este cea mai mare putere de atracție de pe pământ, cu toate că este simplă.

În dimineața aceasta am avut un timp minunat la micul dejun al oamenilor de afaceri. Domnul ne-a binecuvântat și S-a întâlnit cu noi într-un mod minunat. Cred că au vândut o mie șapte sute de bilete și au lăsat trei sute de oameni în plus. Oamenii stăteau pe holuri și pe lângă uși, iar când am făcut chemarea la altar, au fost mulți care s-au ridicat să primească Viața veșnică, lucru pentru care îi suntem recunoscători Domnului.

Aș vrea să-i mulțumesc unui frate... Cred că a reușit să vină aici. Cu câțva timp în urmă, el i-a dat lui Billy un pachet de gloanțe de calibru .22 pentru mine. Le am acolo în spate și le voi folosi cu siguranță. Mulțumesc mult, oriunde te-ai afla, afară sau aici înăuntru.

Uneori trag la țintă, așa că pentru mine sunt o binecuvântare. Fiecare trebuie să aibă ceva care să-l ajute să se elibereze de stres, iar eu o fac în felul acesta. Astfel, uneori când am ocazia și pot, alerg la poligon și trag la țintă ca să mă eliberez de tot stresul acumulat. Cred că Isus a spus odată: „Haideți să mergem în pustie...”

Noi vă iubim mult. Mâine este duminică și toată lumea vrea să meargă la biserică duminica. Eu știu și sunt sigur că toți știți unde este biserica „Stâncă.” Din câte știu, ea este cea care sponsorizează această întâlnire, împreună cu alții care sunt vizitatori sau poate chiar și cu străinii care nu sunt din acest oraș. Dacă aveți un post de datorie, mergeți acolo pentru că trebuie să faceți aceasta. Stați întotdeauna la postul vostru de datorie, pentru că aceasta este datoria voastră față de Dumnezeu, de păstorul vostru și de restul adunării. Dacă însă, nu trebuie să mergeți în altă parte, veți fi bineveniți la biserica „Stâncă”, pentru că ei au anunțat deja serviciul.

Aici sunt oameni care au fost mântuiți în timpul acestor întâlniri, dar noi nu i-am

cunoscut. De obicei, noi facem chemarea la altar și este în ordine. Eu n-am nimic împotriva acestui lucru, și cred că este bine. Dacă vă amintiți, Scriptura spune că ei făceau chemare la altar: „Oricât de mulți vor crede (vedeți?), vor fi adăugați la biserică.” Cine? Cei credincioși?

Dacă n-aveți nici o biserică la care să mergeți, sunt sigur că fratele Vick vă va primi cu bucurie în biserica aceasta sau în oricare altă biserică din împrejurimi. Dacă nu ați primit încă botezul creștin, luați legătura cu ei. Să nu vă opriți, ci mergeți înainte și stăruieți ca să puteți înainta!

Noi nu știm niciodată câte persoane sunt vindecate, de aceea aș vrea să țineți minte, fiindcă s-ar putea ca peste câteva săptămâni de acum încolo, să vină cineva, de exemplu o doamnă micuță, și să vă spună: „Eu am avut o problemă femeiască, dar nu o mai am.” Sau: „Dintr-o dată nu am mai vrut să fumez. Dorința aceea m-a părăsit dintr-o dată.! Vedeți? Sunt o mulțime de oameni care primesc vindecarea și noi nu știm aceasta, deși se întâmplă peste tot.

Rezultatele se văd după întâlnirile pe care le-am avut, și în care oamenii au fost vindecați de Domnul, pentru că ei nu sunt conștienți de aceasta imediat. Ei s-au ridicat și au plecat fără să înțeleagă că erau deja vindecați, deși totul trecuse.

Îmi amintesc de călătoria pe care am făcut-o nu cu mult timp în urmă în Finlanda. Cred că în audiență sunt și finlandezi. Când am fost acolo, a fost înviat din morți un băiat mic, iar vestea despre această înviere a ajuns și în Rusia. Eu am avut o vedenie în care Domnul mi-a spus cu doi ani înainte ce se va întâmpla, și am spus tuturor, oriunde m-am dus despre aceasta.

Îmi amintesc și de micuța fetiță finlandeză care stătea pe hol și care avea un picior mai scurt decât celălalt cu vreo 15-20 cm. Ea avea un papuc mare, cu o legătoare de jur împrejur, și o altă legătoare cu cârlig, care mergea în jurul degetului ei mare, iar peste umăr purta o curea care venea în felul acesta (fratele Branham arată) și intra prin cârligul de la deget. Umbla cu două cârje și arăta tare amărâtă, sărmana.

De fiecare dată când pășea, trebuia să-și ridice piciorul acela cu ajutorul curelei de pe umăr, apoi îl arunca în față în felul acesta și îl lăsa jos împreună cu cârja.

Noi am fost la Messuhalli (nu știu dacă pronunț bine, frați finlandezi), unde au venit în jur de douăzeci de mii de oameni, iar după încheierea întâlnirii, mi-au dat voie să vorbesc la alți douăzeci de mii de oameni.

Băiatul acela micuț a fost ridicat din morți în orașul Kuopio, după ce fusese ucis într-un accident de mașină. Televiziunea de la ei nu arată rock și alte lucruri de felul acesta, ci prezintă știri, așa că și această înviere a fost arătată la televizor. Astfel, oamenii au venit acolo de departe, chiar și din Rusia.

În seara aceea am văzut cum soldații ruși se îmbrățișau cu soldații finlandezi și se băteau pe umăr unii pe alții. Aceasta s-a întâmplat la vreo cinci ani după încheierea războiului. Orice lucru care îl face pe un rus să îmbrățișeze un finlandez, poate opri un război. Numai dragostea lui Isus Hristos poate face aceasta.

Soldații comuniști stăteau acolo și priveau, în timp ce tinerii soldați finlandezi care nu se bărbieriseră încă niciodată, veneau pe stradă cu acei bocanci mari în picioare, privindu-i pe oamenii adunați. În timp ce am trecut pe stradă, am văzut cum oamenii stăteau cu grămada pe ambele părți, iar soldații stăteau pe marginea străzii, cu lacrimile în ochi și spuneau: „Îl vom primi și noi pe acest Dumnezeu care poate ridica din morți.” Vedeți? Și ei sunt oameni ca noi, dar pun deoparte lucrurile care se pretind creștine, însă nu produc nici un rezultat. Ei vor ceva real. De aceea s-a ridicat comunismul. Biserica este vinovată de apariția comunismului, pentru că i-a abandonat. Gândiți-vă că în Rusia numai 1% din oameni sunt comuniști, în timp ce 99% dintre ei sunt încă creștini. Ceea ce le trebuie lor este un foc adevărat, cu un profet care îl are pe „Așa vorbește Domnul” și conduce puterea comunistă în ocean. Ei au nevoie de un creștinism adevărat.

În seara următoare am intrat într-un hol micuț și acolo am întâlnit-o pe fetița aceea micuță pe care n-o s-o uit niciodată. Era îmbrăcată cu niște haine sărăcăcioase și

tocmai ieșea din baie. Lor li se spusese să nu mă deranjeze.

Mie îmi plac foarte mult copiii, așa că obișnuiam să merg pe străzi și să cumpăr bomboane. Și eu am copii, și pot spune că cine nu iubește copiii are o problemă. Astfel, în timp ce mergeam pe străzi, eram urmat de un șir lung de copii, cam cât o jumătate de bloc, cărora le dădeam bomboane. Când am fost acolo am primit niște bani care aici nu mi-ar fi de nici un folos, niște bancnote așa de mari (fratele Branham arată), iar eu le cumpăram cu ele bomboane la copii. Nu știam ce fel de bomboane erau, dar le dădeam la copii. Oamenii fuseseră avertizați că dacă mă văd umblând pe străzi să-mi dea pace și să mă ignore, ca să mă pot relaxa puțin.

În seara aceea, micuța fetiță s-a gândit că a făcut ceva rău, pentru că și-a scuturat puțin capul, apoi și-a ridicat ochii aceia micuți și albaștri ca să vadă ce voi spune.

În fața mea erau doi soldați care s-au îndreptat spre ușă cântând: „Crede numai,” iar în spatele meu erau alți doi soldați, cărora le-am făcut semn să se oprească puțin, fiindcă voiam să văd ce va face copila aceea. Cred că avea cam opt sau zece ani. Mai târziu am aflat că era o sărmană orfană de război, pentru că tatăl și mama sa fuseseră omorâți în războiul cu Rusia.

Am privit-o și i-am zis: „Vrei să mă vezi?” Desigur, ea nu înțelegea engleza, așa că i-am făcut semn cu degetul să se apropie. Fetița și-a ridicat capul și m-a privit copilărește, după care și-a pus cârjele în pământ, și-a ridicat piciorul și s-a îndreptat spre mine.

Privind-o, m-am gândit: „Vreau să văd ce va face copila aceasta.” Am stat pe loc, iar ea s-a apropiat de mine, m-a privit, apoi și-a plecat capul. „Am să văd ce va face,” mi-am zis din nou. Atunci mi-a prins haina cu mâna, a privit-o, i-a sărutat buzunarul și apoi i-a dat drumul.

Am vrut să-i zic: „Micuța mea soră,” dar nu știam cum să spun în finlandeză. Chiar

atunci am văzut-o în fața mea alergând pe stradă ca un copil normal, așa că am zis: „Scumpo, Isus Hristos te face bine.”

Ea și-a aranjat rochița și a spus: „Kiitos,” care înseamnă „Mulțumesc.” Mi-a mulțumit că mi-a sărutat buzunarul. Mă gândesc că și dacă aș fi fost cel mai fățarnic om din lume, Dumnezeu tot onora credința aceluia copil.

Apoi mi-am zis: „Ea va vedea oricum aceasta după o vreme. Eu voi pleca mai departe, dar ea va fi bine pentru că am văzut-o în vedenie.” Trebuie să fie așa, pentru că trebuie să se întâmple ce spun.

În seara aceea Domnul a făcut multe lucruri, iar eu mă pregăteam să închei, dar am spus: „Haideți să mai luăm câteva cazuri.”

Fratele Baxter a răspuns: „Nu frate Branham pentru că ești prea obosit. trebuie să te oprești chiar acum pentru că trebuie să mergem în altă parte.”

„Simt că putem lua încă patru sau cinci cazuri, pentru că au mai rămas multe acolo.” Următorul caz din rândul de rugăciune era chiar fetița aceea mică. Domnul știe cum să facă lucrurile încât să fie numai bine. Astfel, am zis: „Doamnă Issacso (ea era „vocea” mea finlandeză), spune ceea ce voi spune.”

„Bine,” a răspuns ea.

„Scumpo,” am zis adresându-mă fetiței, „Domnul Isus te-a vindecat și te-a răsplătit pentru ce ai făcut acolo. Du-te și spune-le oamenilor de acolo să-ți dea jos acele proteze de la picioare, apoi vei vedea ce se va întâmpla.” Fetița a plecat de pe platformă șchiopătând, iar eu am continuat cu restul cazurilor.

După câteva momente s-a întors înapoi ținându-și papucii și proteza deasupra capului, cu picioarele normale ca ale oricărui copil și alergând pe scări în sus și-n jos. Vedeți? „Credință, credință, dragostea își găsește locul.” Așa este.

Astăzi am avut o mică experiență și vreau să vă arăt ce înseamnă adevărata părtășie.

Eu obișnuiam să vin aici împreună cu sora Brown și fratele Berg. Sunt sigur că mulți dintre voi îi cunoașteți. De două zile încoace, eu am tot încercat să dau de bătrânică aceea sfântă, dar nu am reușit. Nu era nimeni la biserică, dar astăzi am reușit s-o prind la telefon cu ajutorul omului de serviciu. Când am auzit-o, am crezut că vorbesc cu o fată de șaisprezece ani, atât de tânără îi era vocea.

„Soră Brown,” i-am zis eu, „nu o să-ți vină să crezi cine este la telefon.”

„Binecuvântată să-ți fie inima. Nu, nu știu cine este.”

Sora era cât se poate de fericită, iar eu am continuat: „Sunt fratele Branham.” Când a auzit, a început să strige de bucurie. Ea este o bătrânică scumpă.

Are optzeci și trei de ani și predică de două ori pe săptămână. Dacă vă gândiți puțin, sora a intrat în slujba misionară înainte de nașterea mea. În ce mă privește, eu am fost pe punctul să renunț la această slujbă pentru că îmbătrânesc, dar am primit un nou avânt.

I-am povestit că am fost aici cu fratele Vick, iar ea mi-a spus numai lucruri frumoase despre el. Acesta este creștinismul adevărat. Aceste două biserici mari din New York se comportă între ele ca frații adevărați, ceea ce înseamnă mult pentru un păstor. Ambele biserici s-au format de mulți ani, iar ei sunt încă frați și surori, și lucrează mână în mână unii cu alții. Așa trebuie să procedați și voi. Este

un lucru foarte bun și un compliment pentru fratele Vick, pentru lucrarea mare pe care o face pentru Domnul și pentru simțirea pe care o are pentru alții. Acest lucru este valabil pentru amândoi. Frate Vick, am crezut că am îmbătrânit amândoi, dar suntem numai niște copii. Vedeți? Suntem doar copii.

Mi-l amintesc pe fratele Bosworth când era pe moarte. Avea optzeci și patru de ani și aproape că mi s-a aprins mașina ca să ajung la el să-l văd. Când m-a văzut, și-a ridicat mâinile în felul acesta, iar eu m-am aruncat în brațele lui. El a strigat: „Părinte, părinte, carele lui Israel și călăreții lor!”

„Ești bolnav, frate Bosworth?”

„Nu,” a răspuns el.

„Atunci care este problema?”

„Plec Acasă.” Voi cunoașteți simțul umorului pe care-l avea el.

„Frate Bosworth,” am continuat eu, „care a fost cel mai bun timp al tău?”

„Chiar acum.”

„Deși știi că ești pe moarte?”

„Eu nu pot muri pentru că am murit acum șaptezeci de ani și sunt o făptură nouă în Hristos. Frate Branham, în ultimii șaiszeci de ani, eu am trăit numai pentru Domnul Isus, iar acum aștept în fiecare clipă să-L văd intrând pe ușa aceea, ca să merg cu El în veșnicie.”

Mi-l amintesc și pe Paul Rader. Câți dintre voi și-l amintesc? Când era pe moarte, au chemat un cvartet de la Institutul Biblic Moody, ca să cânte pentru el, iar ei au început să cânte: „Mai aproape de Tine, Doamne.” Fratele avea simțul umorului, așa că le-a zis: „Cine moare aici, eu sau voi? Ridicați jaluzelele acelea și cântați-mi niște cântări vesele!”

Atunci ei au cântat: „Acolo jos la cruce, unde Mântuitorul meu a murit, eu am plâns pentru spălarea păcatelor mele.”

„Aceasta sună mai bine,” a spus el, apoi a întrebat: „Unde este fratele meu, Luke?”

Luke nu voia să-și vadă fratele pe moarte, așa că s-a dus în camera alăturată, dar el a insistat:

„Du-te și adu-l înapoi!”

Luke și Paul obișnuiau să călătorească împreună, așa cum fac eu și fiul meu, Billy Paul. Când a fost chemat, Luke a venit în cameră încercând să se îmbărbăteze pe sine însuși, apoi a luat mâna lui Paul în mâna lui. Paul s-a ridicat puțin ca să prindă mâna fratelui său și a spus:

„Frate Luke, noi am ajuns departe împreună, nu-i așa?”

„Da, frate.”

„Gândește-te că peste cinci minute, eu voi sta în prezența lui Isus Hristos, îmbrăcat în neprihănirea Lui.”

Oh, fraților, lăsați-mă să continui în felul acesta! Așa este. Îmbrăcat în neprihănirea Lui. La cinci minute după ce a ținut mâna fratelui său, Paul a stat în prezența lui Isus Hristos, îmbrăcat în neprihănirea Lui. El a strâns mâna fratelui său, apoi s-a dus să-L întâlnească pe El. Ce zi va fi aceea!

Eu stau aici și vorbesc cu voi, iar timpul meu zboară, dar aceasta este, ce să-i faci? Este ora nouă, dar în seara aceasta mă voi grăbi. Mi-am notat aici câteva versete din Scriptură ca să știu la ce să mă refer. Uneori, îmi scriu câte un nume, apoi îl întreb pe fratele Vayle ce înseamnă. Îl iau din Biblie, iar el îmi spune cum să-l pronunț, pentru că eu nu am prea multă educație.

Am promis că în seara aceasta mă voi ruga pentru bolnavi. Din cauză că am prea multe adunări, nu am prea mult timp să fac aceasta. Poate voi chema un rând de rugăciune și nu voi folosi darul deosebirii, ci îmi voi pune doar mâinile peste bolnavi. Mulți oameni cred în punerea mâinilor, ceea ce este bine, pentru că așa spune Scriptura. Țineți însă minte că acest lucru a fost mai mult o tradiție evreiască. Astfel, Iair a spus: „...vino de pune-Ți mâinile peste ea, și va învia.” (Matei 9.18). Dar romanul a spus: „

„Doamne, nu Te mai osteni atâta, pentru că nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu.

De aceea nici nu m-am socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit.” (Luca 7.6-7). Fiți atenți ce a spus el: „Căci și eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostași (el era sutaș). Și zic unuia: „Du-te!”, și se duce; altuia: „Vino!”, și vine; și robului meu: „Fă cutare lucru!”, și-l face.” (v. 8). Ce mărturisea el? Că Cuvântul lui Isus era suficient ca să-l vindece pe slujitorul său, fiindcă avea putere asupra tuturor bolilor. „...zi o vorbă, și robul meu va fi tămăduit.” Când a auzit aceasta, Isus a spus: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare.” (v. 9). Vedeți? Aceasta încerc eu să-i fac pe oameni să creadă.

Mulți oameni spun: „Glorie lui Dumnezeu! Și-a pus mâinile peste mine, fratele cutare și cutare (Aleluia!) și m-am făcut bine!” Când spuneți aceasta, s-ar părea că acel frate are ceva a face cu vindecarea voastră. Înțelegeți?

O, dacă ați recunoaște prezența lui Isus Hristos și L-ați lăsa să lucreze! Ceea ce contează este mâna Lui. Acceptați-L pe El și nu-și va pune nimeni mâinile peste voi în afară de Hristos. Vedeți? Voi L-ați atins pe El și mâinile Lui v-au atins pe voi. În felul acesta nu va primi nici un om lauda, ci numai El. Dacă noi acceptăm vreo laudă, Îl văduvim pe Dumnezeu de ea, pentru că Dumnezeu este Cel ce vindecă.

Să țineți minte că nu există nici un om, doctor sau predicator, care să vindece. „...*Eu sunt Domnul care te vindecă.*” (Exod 15.26). Nici o doctorie nu vindecă. Nici un medic nu spune că doctoria dată de el vindecă. Nu, nu! Doctoria nu poate să crească țesuturi sau să sudeze vreun os. Tu poți scoate un apendice, dar cine va vindeca locul de unde l-ai scos? Tu poți scoate un dinte, dar cine va vindeca locul? Vedeți? Vindecătorul este Dumnezeu. El este singurul Vindecător. Scripturile nu mint; ele sunt adevărate, așa că El este Vindecătorul.

Eu sunt foarte recunoscător pentru toate lucrurile pe care le avem, ca de exemplu, pentru doctoriile care omoară microbii. Nu am nimic împotriva acestui lucru și mă rog necontenit să nu ne lipsească, dar la un moment dat ajungem într-un punct în care nu ne mai poate ajuta nici o doctorie. Sau sunt situații în care o doctorie îl ajută pe un om și-l omoară pe altul. Vedeți?

Eu cunosc însă o Substanță care nu este un remediu, ci un curățător, iar acesta este Sângele lui Isus Hristos; credința în acest Sânge.

Am uitat să-l întreb pe Billy dacă a dat sau nu, numere de rugăciune pentru seara aceasta. Dacă nu a făcut-o încă, aș vrea s-o facă acum, pentru că voi vorbi despre credință, apoi voi chema rândul de rugăciune și ne vom ruga pentru bolnavi punându-ne mâinile peste ei. Să aveți credință și vom încerca să ajungem la fiecare persoană din clădire.

În următoarele minute aş vrea să-mi dați toată atenția voastră, pentru că voi citi din Cuvânt, și anume din Evanghelia lui **Matei 15.21-28**. Nu este mult de citit, dar nu este vorba de cantitate, ci de calitate, pentru că aceste câteva versete sunt suficiente să salveze o lume întreagă. Deci, nu contează mărimea, ci conținutul.

Mi s-a spus că în statul acesta, un băiat a căutat prin lucrurile din podul casei și a găsit un timbru vechi, pe care s-a grăbit să-l ducă la un colecționar de timbre. Desigur, se gândea că își va cumpăra o înghețată, iar colecționarul i-a zis: „Îți dau un dolar pentru el.” Băiatul l-a vândut imediat, iar mai târziu, colecționarul l-a dat pentru cinci sute de dolari. Tranzacțiile cu acel timbru au continuat, iar ultima dată s-a vândut cu câteva sute de mii de dolari. Vedeți? Hârtia acelui timbru nu valora mai nimic și nu merita nici măcar s-o ridici de jos, dar ceea ce era pe ea avea valoare.

Tot așa stau lucrurile și cu versetul acesta. Aceasta este numai o bucată de hârtie, dar ceea ce este scris pe ea este Cuvântul lui Dumnezeu și aceasta este ceea ce o face atât de prețioasă. În ordine. Să ne întoarcem la versetul 21:

„Isus, după ce a plecat de acolo, S-a dus în părțile Tirului și ale Sidonului.

Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.”

El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Și ucenicii Lui s-au apropiat și L-au rugat stăruitor: „Dă-i drumul, căci strigă după noi.”

Drept răspuns, El a zis: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.”

Dar ea a venit și I s-a închinat, zicând: „Doamne, ajută-mi!”

Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței!”

„Da, Doamne”, a zis ea, „dar și cățelei mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.”

Atunci Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești.” Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela.”

Aș vrea să vorbesc puțin pe baza acestui text din Scriptură, iar tema mea va fi **„Perseverență”** sau **„Perseverent.”** Noi cunoaștem acest cuvânt și știm că înseamnă „a fi insistent în ceea ce faci,” „a fi stăruitor”. Când vrei să-ți atingi scopul, trebuie să fii perseverent.

În toate epocile, oamenii care au avut credință în ceea ce voiau să împlinească, au trebuit să fie perseverenți, mai ales dacă au vrut să obțină un lucru bine făcut, și aceasta pentru că pe drum se pot întâmpina multe împotriviri.

Acum voi vorbi pentru cei care au nevoie de rugăciune în seara aceasta. Dacă nu sunteți pregătiți să veniți în rândul de rugăciune, să nici nu veniți, pentru că trebuie să țineți minte că acesta este timpul când Dumnezeu vă ia pe Cuvânt și când voi Îl luați pe El pe Cuvânt. Aici nu mai contează ce spune cineva sau cum te simți; simțămintele voastre nu mai contează, pentru că Isus nu a spus: „Ai simțit?” ci: „Ai crezut?”

Voi trebuie să credeți și vindecarea voastră este deja împlinită. Isus Hristos v-a vindecat la Calvar, așa că nu contează ce problemă aveți. Voi trebuie să acceptați vindecarea. Dar înainte ca s-o puteți accepta, trebuie să credeți, pentru că

vindecarea este bazată pe credință, iar credința este bazată pe Cuvânt.

Tu nu poți spune: „Dacă voi atinge microfonul acesta, voi fi vindecat!” Acest lucru este numai în mintea ta, dar nu este nici o bază biblică pentru aceasta.

Dar când Îl aveți pe „Așa vorbește Domnul!” știți că este adevărat, pentru că *„Cerul și pământul vor trece, dar cvintele Mele nu vor trece.”* Voi trebuie să fiți stăruitori, și indiferent de câte ori vă spune diavolul: „Te simți rău!” să nu credeți nici un cuvânt.

Cu câțva timp în urmă, am fost chemat din mijlocul unei întruniri la patul unui tânăr care era pe moarte. Cred că s-a întâmplat cu cincisprezece ani în urmă. Atunci a venit la mine un fermier bătrân și mi-a zis: „Vino, te rog, la băiatul meu căci este pe moarte din cauza unei boli îngrozitoare.” Este vorba de o boală de inimă, dar i-am uitat numele.

„Desigur,” am răspuns eu.

Îmi cer scuze, acea boală a ajuns până la inimă, dar era vorba de poliomelită. Acest lucru s-a întâmplat înainte ca să avem vaccinul împotriva ei. Băiatul era grav bolnav, așa că atunci când m-am dus la el, medicul nici nu m-a lăsat înăuntru.

„Nu te pot lăsa înăuntru,” mi-a zis el.

În vremea aceea aveam în jur de patruzeci de ani și i-am spus: „Am patruzeci de ani și credința mea îmi spune că este în ordine dacă mă rog pentru acest băiat, pentru că tatăl lui dorește acest lucru.”

„Ești căsătorit și ai un copil, iar dacă iei poliomelita, îl îmbolnăvești și pe el.”

„Lasă-mă să intru!” am insistat eu, dar el nu m-a lăsat.

Din câte am înțeles, medicul era catolic, așa că i-am zis: „Vreau să te întreb ceva. Dacă aș fi preot catolic și omul acesta ar fi tot catolic, iar băiatul lui ar fi pe moarte, m-ai lăsa să intru la el ca să-i fac ultimul ritual?”

„Aceasta este altceva, dar tu nu ești preot.”

„Nu sunt, dar pentru ei înseamnă la fel de mult ca un preot pentru un catolic.”

Până la urmă, el mi-a zis: „Semnează aceste hârtii.”

„Semnez orice,” am spus eu. După aceea m-a îmbrăcat ca pe un Ku-Klux-Klan și m-a lăsat să intru. Vă rog să mă iertați, fiindcă n-am vrut să sune așa. El m-a îmbrăcat cu niște haine albe și mi-a acoperit fața.

Am intrat în salon, iar băiatul acela era atât de rău încât abia mai putea respira. El era inconștient de vreo două zile. Eu nu prea înțeleg medicina și toate aceste cercetări științifice pe care a îngăduit Dumnezeu să le facă oamenii, dar acolo era acel aparat care monitoriza inima sau așa ceva. Inima lui era atât de slabă încât abia mai bătea. Era aproape de sfârșit. Mama lui stătea acolo, iar eu am vorbit cu ea, apoi m-am dus pe partea cealaltă a patului. În salon era și o soră medicală tânără care avea grijă de pacient; cred că avea în jur de douăzeci sau douăzeci și unu de ani.

Eu m-am dus pe partea cealaltă a patului, am îngenunchat și am spus o rugăciune simplă pentru băiat: „Doamne Isuse, această mamă și acest tată, m-au adus aici ca să mă rog pentru fiul lor care este pe moarte. Doamne, numai Tu îl poți ajuta. Eu știu că Tu ai spus: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred: dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, se vor însănătoși.”* Doamne Isuse, eu îți aduc

aminte de această făgăduință, pentru viața acestui băiat.” Nu s-a întâmplat nici o schimbare, dar am spus: „Mulțumesc, Doamne.”

Bătrânul lui tată s-a ridicat și a spus: „Doamne, Îți sunt recunoscător pentru vindecarea fiului meu.” apoi și-a întins mâinile spre soția lui, iar ea s-a aruncat în brațele lui spunând: „Gândește-te că el va fi bine!” Am stat acolo și i-am privit cum se bucurau, strigau și plângeau, deși băiatul arăta la fel ca mai înainte. Vedeți? Ei spuneau: „Oh, este minunat!”

Sora aceea micuță s-a uitat mirată la ei, apoi la mine, și a zis: „Cred că nu ați înțeles ce a spus medicul. Băiatul este pe moarte.”

„Nu, el nu moare,” a răspuns bătrânul tată. „Fiul meu va trăi.”

„Domnule, eu apreciez pe oricine are o asemenea credință, dar cum puteți să râdeți și să vă comportați în felul acesta, când se vede clar că nu este nici o schimbare în starea băiatului? Băiatul va muri, nu are cum să trăiască. Noi nu înțelegem cum a fost posibil să trăiască atât de mult. Nu s-a mai întâlnit nicăieri printre alți bolnavi, ca cineva să se mai întoarcă la viață cu asemenea bătăi de inimă sau cu o astfel de electrocardiogramă.”

Nu o să uit niciodată reacția acelui om bătrân. El a cuprins cu mâinile umerii acelei sore medicale și a spus: „Uite ce se întâmplă, copilul meu drag. Tu privești la acea electrocardiogramă, pentru că așa ai învățat și aceasta este tot ce știi, dar eu privesc la o făgăduință divină.”

Băiatul acela este acum căsătorit și are trei copii. Totul depinde de locul la care te uiți. El nu s-a făcut mai bine în următoarele două sau trei zile, dar după o vreme și-a revenit dintr-o dată și s-a dus acasă, iar acum este misionar în Africa de Sud și are trei copii.

Aceasta arată că voi trebuie să fiți perseverenți. Starea copilului său nu l-a deranjat deloc pe acel om bătrân, pentru că făgăduința lui Dumnezeu a fost de-ajuns pentru el.

La fel s-a întâmplat și cu femeia care s-a atins de haina lui Isus Hristos. Acea atingere a fost suficientă pentru ea. Aceasta a fost tot. Ea a insistat până a ajuns acolo, iar acea simplă atingere i-a fost de-ajuns.

Voi trebuie să fiți la fel; trebuie să fiți insistenți. Oricine a reușit să ajungă undeva sau să realizeze ceva, a trebuit să fie perseverent.

George Washington a fost perseverent în bătălia de la Valley Forge. Totul părea împotriva lui, iar dușmanul era dincolo de râu, dar el a stat toată noaptea în rugăciune. Soldații americani nu aveau nici măcar încălțăminte în picioare, dar cu toate acestea au trecut râul din Valley Forge pe gheață. Prin haina lui George Washington au trecut trei gloanțe, dar niciunul nu l-a rănit, acesta fiind răspunsul lui Dumnezeu că nu trebuie să dea înapoi. Nimic nu putea să-l mai oprească, ci a trecut mai departe pentru că a fost perseverent. Dumnezeu a avut un mesaj pentru el și așa trebuie să fie și pentru noi, iar dacă El a vorbit, acest lucru trebuie să fie suficient.

Noe a fost foarte perseverent după ce a auzit un mesaj de la Dumnezeu. Când Cuvântul lui Dumnezeu i-a spus să construiască o arcă, Noe a construit-o. Nu a contat ce a gândit sau a spus altcineva, el a fost perseverent. Poate că oamenii de atunci au spus: „Bătrânul acela cu povestea lui despre ploaie... A stat prea mult la soare și ceva nu este în ordine cu el.” Dar toate acestea nu l-au oprit deloc. Nici măcar nu a auzit ce spuneau ei. Tot ce a auzit și l-a interesat, a fost: „Construiește o arcă pentru că va ploua.” Astfel, el a fost perseverent în acest lucru.

Și Moise a fost foarte perseverent, deși la început a fugit ca un laș. El a fost educat și putea să învețe înțelepciunea egipteană, dar deși era un bărbat inteligent, a eșuat în lucrarea sa. Lui Faraon i-au trebuit patruzeci de ani să pună acea educație

În Moise, iar lui Dumnezeu i-au trebuit patruzeci de ani ca s-o scoată afară din el înainte ca să-l poată folosi. Uneori, noi trebuie să fim goliți înainte de a fi umpluți. Moise a eșuat, apoi a fugit și s-a căsătorit cu acea etiopeană frumoasă cu care l-a avut pe Gherșom. El urma să moștenească turma socrului său, Ietro, și alte lucruri și a uitat de necazurile poporului său.

Dar într-o zi, în timp ce era în spatele deșertului și mergea pe o cărare cunoscută, a văzut un rug aprins. Moise nu a încercat niciodată să studieze rugul și nu a zis: „Cred că voi merge acolo și voi lua câteva frunze ca să le cercetez în laborator, să văd de ce nu se mistuie. Deși arde de o oră, nu se mistuie deloc.” Dacă ar fi gândit în felul acesta, Dumnezeu nu i-ar mai fi vorbit niciodată. Dar Moise și-a spus în inima sa că va merge să vadă ce este acel lucru, iar Glasul i-a zis: *„Scoate-ți încălțăminte, pentru că pământul pe care stai este sfânt!”*

Aș vrea să observați ceva: într-o zi, el a fost un fugar laș, iar în altă zi a fost un om total schimbat. Când a părăsit Egiptul, a avut sub comanda sa o armată cu care putea să elibereze poporul, dar când auzi Glasul lui Dumnezeu, te comportai ciudat și faci lucruri ieșite din comun. Gândiți-vă că acum avea optzeci de ani și poate că barba îi atârna mai jos de mijloc, iar capul îi era pleșuv și îi strălucea în soare, dar cu toate acestea a pornit spre Egipt, având soția călare pe un catâr, cu copilul în brațe, în timp ce el ținea în mână un toiag strâmb și avea ochii ridicați spre cer lăudându-l pe Dumnezeu. Ce tablou ciudat!

„Unde mergeți, Moise?”

„Să cucerim Egiptul.”

Invazia unui singur om... dar el a fost perseverent și nimeni nu îl putea opri. De ce? Pentru că a auzit Vocea lui Dumnezeu și aceasta a fost suficient ca să-l facă perseverent.

Un bătrân de optzeci de ani mergea să cucerească o națiune și a făcut-o, pentru că a auzit Vocea lui Dumnezeu. Cum putea s-o cucerească fiind înarmat doar cu acel toiag strâmb? Egiptul avea o armată instruită ce cuprindea mai mult de un milion de bărbați care cuceriseră lumea din vremea aceea, iar aici era un bărbat de optzeci de ani care mergea să cucerească acea națiune cu un toiag strâmb în mână și fiind însoțit de soția lui care mergea călare pe un catâr.

Vedeți? Când auzi Glasul lui Dumnezeu și asculți Cuvântul lui, devii un nebun pentru lume. Dar când îi auzi Glasul, știi ce trebuie să faci. Moise nu putea fi oprit de nimic din drumul lui, fiindcă era foarte perseverent. El n-a fugit nici atunci când a stat înaintea lui Faraon, iar vrăjitorii lui au reușit să-l imite după ce și-a aruncat toiagul la pământ și acesta s-a transformat într-un șarpe. Moise n-a fugit ca un laș, ci a stat acolo.

El a știut că era trimis de Dumnezeu, în ciuda tuturor imitațiilor pe care le aducea diavolul. Moise a stat la postul lui de datorie pentru că a auzit Glasul lui Dumnezeu. El a stat liniștit și a privit cum se târau acei șerpi, iar după un timp, șarpele lui s-a întors și i-a înghiți pe toți ceilalți. Ce s-a întâmplat cu celelalte toiege care au fost înghițite de toiagul lui Moise transformat în șarpe? Unde s-au dus? Găsiți voi răspunsul la întrebarea aceasta. În ordine.

David a avut încredere în Dumnezeu și a văzut că Domnul Dumnezeu a fost cu el și l-a ajutat să omoare un urs și un leu cu mâna goală. Aceasta i-a dat curaj și a știut că Dumnezeu a fost cu el, pentru că făcuse ceva pentru el. Dumnezeu a făcut ceva și pentru voi: El v-a salvat, acesta fiind marele Său miracol, iar acum este gata să facă și altceva.

Venise timpul când Goliat a început să se laude, dar David a spus: „Vreți să ziceți că îl lăsați pe filisteanul acela netăiat împrejur să stea acolo și să batjocorească oștirea Dumnezeului celui viu? Ce-i cu voi, oameni buni?”

Saul era cel mai potrivit bărbat dintre ei pentru acea încercare, fiindcă era cu un

cap mai înalt decât întreaga lui oștire. În schimb, David era un individ neînsemnat, un păstor micuț cu umerii lăsați, un băiețandru, așa că Saul i-a zis:

„Îți admir curajul, fiule, dar ține minte că omul acela este luptător din tinerețe, în timp ce tu ești doar un copil.”

„Robul tău, a răspuns David, „a păzit turma tatălui său, iar într-o zi a venit un urs și a luat o oaie. Dar eu m-am dus după el și Domnul mi l-a dat în mâini. Altădată, când a venit leul, l-am doborât cu praștia, iar dacă s-a ridicat împotriva mea răcnind, mi-am luat cuțitul, l-am prins de falcă și l-am omorât. Cu cât mai mult mi-l va da Domnul Dumnezeu în mână pe filisteanul acesta netăiat împrejur.” Amin.

Dacă Dumnezeu ți-a mântuit sufletul de la o viață de păcat, cu cât mai mult poate îndrepta cancerul.

Observați-l pe David. Saul i-a zis: „Îți admir curajul, dar tu nu ești războinic. Dacă vrei însă să mergi, te voi îmbrăca,” și a pus pe el armura sa. Micuțul David a constatat însă că toată îmbrăcămintea aceea ecleziastică cu doctorate, PhD, DDD, etc., atârna pe el. Vedeți? Vesta aceea ecleziastică nu era potrivită pentru un om al lui Dumnezeu, așa că a zis: „Dar eu nu am nimic a face cu aceste lucruri! Luați-le jos de pe mine și lăsați-mă să merg cum știu eu că este bine.”, și s-a dus. El a fost perseverent, așa că l-a înfruntat pe Goliat, l-a biruit și l-a ucis.

Când mă gândesc la oile lui, îmi dau seama cât era de loial David la postul lui de datorie. Leul care a luat una din oile tatălui său, putea să-l omoare foarte ușor pe David, pentru că nu era înarmat decât cu o praștie mică. Voi, băieții, știți despre ce vorbesc, pentru că și eu a trebuit să plătesc pentru multe geamuri sparte. Praștia era făcută dintr-o bucată mică de piele legată de o sfoară. Tu pui piatra acolo, o învârți de jur împrejur și apoi o lansezi. Noi obișnuiam să țintim libelulele de pe gard și alte lucruri.

Aceasta era tot ce avea David: o armă cu care nu putea să omoare nici măcar un iepure. Dar deși nu avea mare lucru în mână, avea curaj. El știa, de asemenea, că era vorba de una din oile tatălui său și că era pus de tatăl său să aibă grijă de ele. El știa că era responsabil pentru ele, așa că a luat ce avea și s-a dus după acea oaie, și fiindcă a fost perseverent, a luat-o din gura leului.

Ați văzut vreodată cum arată un leu? Poate i-ați văzut pe cei din cuști, dar aceia sunt niște pisicuțe mici. Ar trebui să-l auziți pe unul din junglă. Leii de aici au fost crescuți în captivitate, și chiar dacă este așa, când răgesc sunt înfricoșători, dar dacă l-ați auzi pe unul din junglă în timp ce-l vânați, v-ați da seama că și voi sunteți vânați. Oh, leul este un animal mare și puternic, iar când răgește, toate animalele se opresc: gândacii, maimuțele, hienele, șacalii și așa mai departe. El este regele și toate celelalte animale îi dau întâietate.

Dar David s-a dus cu acea praștie mică să-și aducă oaia înapoi și a reușit.

Oh, cum aș putea face de aici o predică de câteva minute! Da, domnule! Și tu ești oaia lui Dumnezeu și ai fost răpus de boală. Eu nu am mult, nu am nici măcar o praștie, dar am Cuvântul lui Dumnezeu și vin în seara aceasta după tine ca să te aduc înapoi. Vin să te salvez cu Cuvântul lui Dumnezeu. Eu nu știu nimic despre medicină, despre tăiatul cu bisturiul și alte lucruri de felul acesta, dar ceea ce știu este dovedit. Știu că este corect, așa că vin după tine, oaie, ca să te aduc înapoi pe pășunile verzi ale dragostei lui Dumnezeu. Dumnezeule, ajută-mă cu praștia aceasta mică!

David și-a înfășurat praștia în jurul degetelor, iar în mână ținea cinci pietre. Ce înseamnă aceasta? „F-a-i-t-h in J-e-s-u-s” înseamnă „Credința în Isus.” Astfel, el s-a dus și a adus oaia înapoi. Așa facem și noi în seara aceasta, având credință în Isus și stând perseverenți pe Cuvântul Său neschimbător. Noi credem că Dumnezeu Se va ține de Cuvânt, pentru că dacă nu face aceasta, toți suntem pierduți. Astfel, credinciosul întărește fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu un „Amin.” Așa este. David a fost perseverent.

La fel s-a întâmplat și cu Samson când s-a întâlnit cu acei filistenii. V-ați gândit vreodată la aceasta? Oamenii și-l închipuie pe Samson ca fiind un bărbat cu niște umeri mari cât ușile de la șură. Ei bine, pentru un astfel de bărbat n-ar fi fost nici o problemă să ia un leu și să-l rupă în două, dar Samson era un crevete mic, cu părul cârlionțat, băiatul mămicii și purta cele șapte șuvițe de păr până pe umeri.

Țineți minte că el a fost un neputincios până când Duhul Domnului a venit peste el, dar când s-a întâmplat aceasta, a luat leul și l-a rupt în bucăți. Așa este. Duhul Domnului a venit peste el, iar atunci a știut pe ce stă.

O, dacă biserica ar putea fi unsă cu credința adevărată! Cred că atunci când a răcnit acel leu, Samson s-a cutremurat, dar chiar atunci a venit Duhul Domnului peste el, iar atunci a devenit perseverent și a zis: „Sunt gata să te întâlnesc!” după care l-a apucat, l-a rupt în două, l-a aruncat la o parte și și-a continuat drumul.

Într-o noapte, filistenii l-au încercuit, dar el a luat porțile de la Gaza, le-a pus pe umeri și s-a dus cu ele până pe vârful muntelui. Ce fel de om era acel crevete micuț? Adevărul este că Duhul Domnului era peste el, iar aceasta îl făcea deosebit de ceilalți oameni.

În altă zi, Samson a fost înconjurat de o mie de filistenii, și pentru că nu avea nimic la el, a luat o falcă de măgar care zăcea acolo de vreo patruzeci de ani sau mai mult și care era foarte uscată. Filistenii aceia aveau pe cap coifuri groase de trei centimetri și erau îmbrăcați în armuri făcute din niște plăci mari de oțel sau aramă. Totuși, el a ridicat acea falcă de măgar și a omorât cu ea o mie de oameni.

V-ați gândit vreodată la aceasta? Luați o falcă din aceea veche și uscată din deșert, loviți cu ea unul din acele coifuri și vedeți ce se va întâmpla. Se va sparge în mii de bucăți. Dar falca aceea a trecut prin toate acele coifuri de oțel și sulite, lovind în stânga și-n dreapta până când a doborât o mie de soldați, ceilalți fugind și ascunzându-se printre stânci.

Ce s-a întâmplat? Câtă vreme Samson putea să pipăie cele șapte șuvițe care reprezentau legământul lui Dumnezeu, nimic nu putea să-l deranjeze. Vedeți, aceasta era valabil cât timp avea făgăduința legământului.

Nimic nu poate să deranjeze Biserica Dumnezeului celui viu cât timp putem simți în inimile noastre Duhul Sfânt care este Legământul lui Dumnezeu, binecuvântarea cincizecimii. *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi... Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”* (Ioan 14.12; 20.21). Tatăl care L-a trimis pe El, a locuit în El, deci, dacă Isus trimite un om, vine și locuiește în el, iar atunci nu mai este acel om, ci este Isus în el, așa cum nu a fost Isus, ci a fost Dumnezeu în Isus. *„Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”* și: *„Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului,”* iar *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi. Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea (cei credincioși), pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”* Cât timp simt Duhul lui Dumnezeu în jurul meu, știu că se va întâmpla ceva, fiindcă se vor găsi oameni care vor crede, iar aceasta va face să reflecte gloria și măreția lui Dumnezeu.

De fiecare dată când te uiți la lună, tu nu vezi strălucirea ei, ci vezi strălucirea soarelui pe lună. Dacă aș putea spune: „Lună, ce te face să strălucești?” ea mi-ar răspunde: „Nu eu strălucesc, ci este ceva ce strălucește peste mine. Eu trebuie să reflect lumina în lipsa soarelui.”

Luna simbolizează biserica. Astfel, noi trebuie să reflectăm Lumina în absența Fiului lui Dumnezeu, pentru că suntem fiii și fiicele lui Dumnezeu, Lumina mai mică. Noi trebuie să înțelegem că luna reflectă același fel de lumină ca și soarele, ceea ce înseamnă că nu este vorba de oameni, ci de Dumnezeu în oameni.

Eu am fost pădurar timp de câțiva ani, și pentru că iubesc animalele, îmi place să am grijă de ele. Timp de șapte ani am păzit pădurea și obișnuiam să trec pe lângă un izvor vechi. Era izvorul cu cea mai bună apă pe care am băut-o vreodată și îmi plăcea foarte mult pentru că țâșnea fericit și făcea multe bule de aer.

Într-o zi m-am gândit: „Hai să mă așez jos și să beau! Micuțule izvor, ce te face să fii atât de fericit? Iepurii care beau din tine?” Dacă ar fi putut vorbi, el mi-ar fi răspuns: „Nu aceasta mă face să țâșnesc atât de fericit.”

„Ei bine, atunci poate țâșnești așa pentru că beau eu din tine o dată pe lună.”

„Nu, nici aceasta nu este cauza.”

„Atunci ce te face să țâșnești așa tot timpul?”

„Nu eu țâșnesc și fac aceste bule de aer, ci este cineva care se află înapoia mea. Acel ceva mă face să țâșnesc cu bule.”

La fel face și Duhul Sfânt cu credinciosul. Înapoia ta există Ceva ce nu poate fi împins sau tras. El are grijă de tine și El este Cel care face Bule. Este Ceva dinăuntru tău; este la fel cum i-a spus Isus și femeii de la fântână: „*O apă care va țâșni în Viața veșnică,*” un gheizer natural care țâșnește tot timpul în sufletul tău, în bucuriile Domnului. Cât timp biserica poate simți acest lucru în jurul ei, nu are de ce să se teamă. De ce să vă mai temeți? Înțelegeți?

Samson nu s-a temut, ci a fost perseverent. Tot ce a avut la dispoziție a fost o falcă de măgar, dar a fost perseverent fiindcă știa că șuvițele îi atârnau încă în același loc.

Poate medicul ți-a spus că nu mai ai nici o șansă să te faci bine și că ești pe moarte din cauza cancerului, dar ce mai contează ce spune doctorul cât timp stai aici și simți învierea glorioasă a lui Isus Hristos? Tu trebuie să fii perseverent. Dacă ar fi un medic bun, ar aprecia credința ta și ți-ar spune că și el dorește să te faci bine. Tu trebuie să faci aceasta, dar ca să obții ceea ce ceri, trebuie să fii perseverent.

Ioan era foarte sigur că urma să vadă semnul corect, pentru că Dumnezeu i-a spus că va ști cine era Mesia, iar aceasta l-a făcut să fie foarte perseverent.

Poate cineva a spus: „Nu crezi că este acesta?” dar Ioan a răspuns: „Eu voi ști când va veni El.” A fost atât de sigur, încât a spus: *„Acesta este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.”* Ioan a știut că era El, pentru că a mărturisit: *„Am văzut Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se din ceruri ca un porumbel și știu că El este Fiul lui Dumnezeu.”* Perseverent.

Noi am putea continua cu mai multe exemple.

Femeia aceasta micuță din textul nostru era siro-feniciană și avea cunoștință de laudele și gloria Domnului Isus, fiindcă Cuvântul spune că *„credința vine prin auzire, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.”* Vedeți, credința găsește surse pe care alții nu le văd, dar dacă tu nu ai credință, nu este necesar să v-o arătăm noi. Credința poate vedea: *„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”* (Evrei 11.1). Credința este al șaselea simț și vede ceea ce oamenii orbi nu văd. Celelalte cinci simțuri sunt în regulă cât timp nu sunt în contradicție cu al șaselea. Al șaselea simț este credința, iar ea *„este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite.”* Tu nu vezi, nu guști, nu simți, nu miroși și nu auzi, dar cu toate acestea știi. Credința îți spune aceasta și ești atât de sigur că este real, încât este o încredințare; nu este o iluzie, ci este ceea ce ai.

Eu întâlnesc adesea oameni care vin pe platformă și îmi spun:

„Frate Branham, eu am toată credința.”

„Atunci ce cauți aici?” Vedeți? Ei nu o au.

Când crezi, știi că se va întâmpla ceva. Nu știi cum, dar știi că se va întâmpla. Aceasta este credința adevărată. Tu știi că se va întâmpla, pentru că credința găsește întotdeauna o sursă acolo unde alții nu văd nimic.

Cuvântul Lui este o Sabie. Așa spune Biblia în Evrei 4.12. Dar este nevoie de un braț credincios care să mânuiască acea Sabie, pentru că numai credința poate ține Sabia.

Femeia din textul nostru avea multe neajunsuri. Ea avea o fată grav bolnavă de epilepsie, dar a aflat că Isus a vindecat și epilepsia. Vedeți? „*Credința vine prin auzire,*” așa că ea a fost determinată să meargă să-L audă pe Isus. Ea avea multe neajunsuri, dar credința ei nu avea niciunul.

În seara aceasta, oamenii au multe neajunsuri. Minte ta are multe neajunsuri, dar nimic nu poate sta în calea credinței tale, pentru că ea nu cunoaște neajunsuri.

Să ne gândim la câteva lucruri de care s-a lovit această femeie micuță. Poate i s-a spus: „Tu ești o grecoaică!” sau cu alte cuvinte: „Denominațiunea ta nu sponsorizează adunarea aceasta, așa că nu ai nici un drept să mergi acolo!” Dacă ar fi gândit în felul acesta, ar fi plecat demult. Paharul ei s-ar fi umplut și ar fi plecat, dar nu a fost nimic s-o poată opri. Ea a avut credință în ciuda faptului că a fost sau nu grecoaică; și credința a fost singurul lucru de care a avut nevoie.

Poate cineva a venit la ea și i-a zis: „Zilele minunilor au trecut, nu mai există așa ceva, iar oamenii aceia sunt o grămadă de fanatici.” Ea a fost perseverentă în ciuda acestui lucru și era hotărâtă să meargă înainte.

Să ne gândim la un alt caz. Poate că unii dintre ei au spus: „Soțul tău este un om important în oraș, iar dacă vei fi văzută cu gruparea aceea, te va părăsi.” Cu toate acestea, ea a fost perseverentă. Vedeți? Femeia avea credință și trebuia s-o folosească.

Poate că alții au spus: „Dacă te duci acolo, toți vor râde de tine!” dar ea a fost perseverentă oricum și era hotărâtă să meargă acolo. De ce? Pentru că ajunsese la credință, iar credința trece peste toate. Pe mine nu mă interesează ce gândesc ceilalți oameni, credința face totul posibil.

Astfel, femeia a trecut peste toate aceste obstacole și a ajuns la Isus. Se părea că toate problemele ei luaseră sfârșit pentru că ajunsese la Isus, dar nu a fost așa. Acesta a fost numai începutul.

Mulți oameni spun: „Dacă L-aș cunoaște pe Isus...” Da, noi vedem aceasta în fiecare seară. El vine la noi în fiecare seară și dovedește că este aici, dar cu toate acestea, noi venim și în seara următoare cu aceleași probleme. Vedeți? Așa este.

Ea a ajuns la Isus. Dacă nu ar fi avut acea credință, la prima descurajare după ce L-a întâlnit pe Isus, s-ar fi supărat și ar fi plecat. Dar credința nu face aceasta; ea nu te lasă să reacționezi în felul acesta. Credința este perseverentă și te ține acolo. Fiți atenți! Ea avusese toată încrederea și credința în acest Om. Dacă ar fi spus doar: „Mă duc să încerc și să văd ce va zice. Dacă va spune ceva împotriva crezului nostru, voi pleca!” n-ar fi primit nimic. Dar ea a venit să primească ceva și a fost determinată să stea acolo până i se va da lucrul cerut. Femeia aceea a fost la fel ca împărăteasa din Sud despre care am predicat aseară.

Observați! Când a ajuns la Isus, în loc să fie primită cu un „bun venit,” a fost respinsă. Ce credeți că ar face oamenii de astăzi dacă ar ajunge la El și ar fi tratați în felul acesta? Isus i-a dat o replică amară, după ce femeia trecuse de toate celelalte obstacole.

Ea a venit la El, i s-a închinat și i-a zis: *„Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac. Am aflat că Tu ești un mare Vindecător și am venit să Te rog să mă ajuți.”* Dar El a privit-o și a trecut mai departe fără s-o ia în seamă. Femeia aceea a fost mai creștină decât penticostalii noștri, care și-ar fi ridicat nasurile și ar fi plecat de acolo spunând: „Nu trebuia să fac aceasta!”

Femeia aceea nu s-a supărat și nu a plecat, ci a stat pe loc pentru că avea credință.

Astfel, s-a dus din nou la El și i-a zis: „Doamne, pot avea lucrul acesta?” Femeia nu s-a gândit la ce avea să se întâmple, nici prin ce avea să treacă. Singurul lucru pe care îl știa era să-L facă să spună ce dorea; aceasta era tot ce trebuia să știe, fiindcă dacă alții au putut să primească, de ce să nu primească și ea?

Tu trebuie să lupți pentru fiecare centimetru. Dumnezeu a dat Palestina evreilor, dar ei au trebuit să lupte pentru fiecare centimetru de pământ din ea. El i-a spus lui Iosua: *„Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau.”* (Iosua 1.3). „Talpa piciorului” înseamnă „victorie, posesie.” Tu vrei să mergi în Împărăția lui Dumnezeu, dar urci numai o porțiune mică de drum spunând: „Nu vreau să merg în iad, dar cred că voi fi salvat în final dacă mă alătur bisericii.” Dacă procedezi în felul acesta, nu ai câștigat prea mult teren. Fiecare făgăduință din Biblie este a ta, dar trebuie s-o revendici, să lupți pentru ea și să dărâmi fiecare obstacol al diavolului cu Sabia cu două tăișuri. Fii perseverent și du-te înainte!

Femeia a ajuns până la Dumnezeu, iar El a ignorat-o; dar ea a fugit după El plângând, a insistat și a spus: „Doamne, ajută-mă!” Vedeți? Femeia i s-a închinat și i-a zis: „Ajută-mă!”

Ascultați răspunsul dat de El: „Eu nu sunt trimis la rasa ta.” Vai!

Mulți s-ar fi ridicat și ar fi spus: „Ei bine, cred că El nu a fost trimis pentru noi. Trezirea aceasta nu este pentru noi, așa că voi pleca de aici.”

Isus a știut că ea avea acel fel de credință care nu cedează. Înțelegeți?

Și El a mai spus ceva: „Cei din rasa ta sunt o grămadă de câini.” Vai de mine! Să

nu vorbiți cumva așa în fața penticostalilor moderni. Oh, nu! Dacă ai spune așa ceva, ți-ar zice: „Ei bine, voi părăsi gruparea aceasta și voi merge la „Adunarea lui Dumnezeu,” iar dacă și acolo vor vorbi așa, voi merge la alții, apoi la alții și tot așa.” Vedeți?

Dar femeia aceea nu a gândit așa pentru că avea credință.

El i-a zis: „Eu nu am fost trimis pentru tine și nici pentru rasa ta. Voi nu sunteți decât o grămadă de câini și nu se cuvine să iau pâinea copiilor de aici și să v-o arunc vouă, unei grămezi de câini!” Vai de mine!

Aceste cuvinte n-au putut opri însă credința. Credința este tot acolo și rămâne la fel de proaspătă ca întotdeauna. Ce recunoaște ea? Adevărul. Astfel, femeia a spus: „Așa este, Doamne.” Voi trebuie să vedeți cât puteți să vă faceți de mici, nu cât de mari, pentru că credința vă face mici. Deci, ea a fost perseverentă în ciuda acestor lucruri.

Cu toate acestea, El nu i-a acordat nici o atenție, ci a ignorat-o. Apoi, când s-a așezat în calea Lui și nu a mai putut s-o ignore, i-a zis: „Eu nu sunt trimis pentru tine și rasa ta. Voi nu sunteți mai mult decât o grămadă de câini și nu se cuvine să iau pâinea copiilor, vindecarea acestui grup, și să v-o dau vouă, câinilor.”

„Este adevărat, Doamne,” a răspuns ea.

Credința va admite întotdeauna că Cuvântul este adevărul. Amin. Dacă aveți credința adevărată, iar Biblia vă spune că faceți ceva greșit, veți admite imediat că sunteți greșiți. Voi nu veți spune: „Stai puțin! Eu aparțin de...” Nu, nu, aceasta nu este credință. Credința recunoaște Cuvântul. Așa este.

Femeia nu a putut crede că trebuie să se oprească la aceasta, așa că a continuat și

a spus: „Doamne, este adevărat că nu suntem altceva decât niște câini, dar eu cer doar câteva firimituri care cad de la masa Stăpânului.” Ea se mulțumea cu firimituri. Gândiți-vă la aceasta.

Astăzi, dacă nu luăm toată pâinea, nu ne trebuie nimic. Vedeți? Ne trebuie totul, sau nimic.

Femeia a fost insistentă în ciuda acestui fapt; s-a dus înainte. Ea nu a fost o plantă sensibilă care trebuie protejată și dată cu spray împotriva insectelor. Nu, domnilor. Ea nu era ca unul din acești hibridi din recoltele moderne de astăzi, care se numesc pe sine înșiși creștini. Când a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, ea L-a crezut, L-a văzut legitimat și a fost gata să-L urmeze indiferent ce a spus cineva. Nici măcar Hristos nu a putut s-o oprească. Credința face aceasta; ea admite că Cuvântul are dreptate și se mulțumește cu firimituri.

Țineți minte că ea nu a văzut niciodată o minune, fiindcă venea dintr-o denominațiune care nu credea în minuni, ci spunea: „Nu există minuni!” Femeia era dintre neamuri și nu văzuse în viața ei o minune, dar când apare credința, Dumnezeu este prezent. Ea nu văzuse niciodată o minune, dar auzise despre ele.

Dacă nu credeți că există minuni, citiți Biblia și vedeți ce promite ea pentru noi astăzi.

Credința a luat ființă în inima acelei femei care era la fel ca și curva Rahav. Când a auzit de acele iscoade, Rahav nu a dorit să-l vadă pe Iosua, nu a dorit să vadă cum era îmbrăcat sau ce fel de luptător era, ci a spus: „Am auzit că Dumnezeu este în mijlocul vostru și știu ce a făcut.” Astfel, ea a dorit salvarea și a obținut-o, pentru că a fost perseverentă. Așa este. Ea a spus: „Vă voi ascunde; voi face orice, dar vreau să-mi jurați că mă veți salva atunci când veți veni.” Aceasta era singura ei grijă.

Sărmana femeie din textul nostru s-a comportat la fel și a fost sigură că va primi ceea ce cere; nu a avut nici o îndoială cu privire la aceasta. Nu conta ce obstacole trebuia să treacă, ea știa că va obține ceea ce cere. Nici măcar Isus nu a putut s-o facă să renunțe, deși a numit-o „câine” sau „rasă spurcată.” *„Nu se cuvinte să iau pâinea copiilor și s-o dau la câini,”* și așa mai departe. Ea a mers oricum înainte pentru că era foarte perseverentă. Femeia avea o nevoie: fiica ei era pe moarte, și dacă alții au fost vindecați, de ce nu putea fi vindecată și fetița ei? Acela era Dumnezeu creației, așa că S-a întors spre ea și i-a zis: „Pentru că ai vorbit așa, diavolul ți-a părăsit fiica!” Femeia s-a apropiat în mod corect de Darul lui Dumnezeu.

Știați că uneori Dumnezeu face lucrurile în mod diferit ca să vadă ce vor face oameni? Este peste puterea voastră de înțelegere și nu ați observat niciunul, dar eu am făcut chiar acum ceva ca să văd ce se întâmplă. Aceasta m-a ajutat să văd cum lucrează această schimbare. Uneori, tu schimbi anumite lucruri, ca de exemplu: atitudinea, vocea, predica, apoi urmărești reacția la această schimbare. Se pregătește deja rândul de rugăciune, așa că este mai bine ca acest lucru să nu fie printre voi. Vedeți? Tu urmărești să vezi ce se întâmplă, apoi îți schimbi atitudinea și mergi în altă parte. La fel a făcut și Dumnezeu și El face la fel și acum. Observați!

Femeia s-a apropiat corect de Darul lui Dumnezeu. Țineți minte că ea a fost prima dintre nemuri cu care Dumnezeu a făcut o minune. Această femeie a fost prima dintre neamuri. Credința admite că Cuvântul este Adevărul, este respectuoasă și perseverentă. Așa este.

Așa a fost Marta când s-a dus să-L întâlnească pe Isus. Dacă cineva avea vreun drept să-L condamne, aceea a fost Marta, pentru că ea a trimis să Îl cheme să vină să se roage pentru fratele ei când acesta era grav bolnav și pe moarte. Ei și-au părăsit biserica, au ieșit din acea mișcare veche și moartă în care erau și L-au urmat pe Domnul Isus, crezând că El este Unsul, Mesia, iar Lazăr a fost prietenul Său apropiat. Ei au fost excomunicați din biserica lor și din societate, iar prietenul Lui, Lazăr, s-a îmbolnăvit și era pe moarte. Era atât de grav, că medicul nu a mai putut să-l ajute.

Astfel, Marta a trimis după Isus, dar El i-a ignorat pur și simplu chemarea, și S-a dus în alt oraș, iar acolo a făcut același lucru. Atunci au trimis din nou după El, dar Isus i-a ignorat și S-a dus mai departe.

Lazăr era deja mort și îngropat de patru zile. Fața îi era căzută, pentru că în zona aceea este foarte cald. Nasul i-a căzut primul, și probabil că și carnea, pentru că după șaptezeci și două de ore, corpul intră deja în putrefacție.

Miercuri trebuie să merg să îngrop un om. A murit miercurea trecută și l-au închis, pentru că vor să predic eu la înmormântarea lui. Ei nu pot să-l țină mai mult, pentru că intră deja în putrefacție și fața îi este afectată prima. Vedeți? Așa s-a întâmplat și cu Lazăr. El era deja mort de patru zile.

Și după ce a murit și totul s-a terminat, Isus a venit în oraș. Toți se așteptau să fie criticat, dar n-a fost așa.

Marta fusese foarte atentă și amabilă cu El și îi pregătise un loc unde să doarmă, să mănânce și așa mai departe. Odată chiar l-a rugat pe Isus să-i spună surorii ei să vină s-o ajute la treabă. Și iată că în inima Martei a încolțit credința. În timp ce Maria stătea și plângea, fără să facă nimic, și recunoscându-se învinsă, Marta s-a furișat afară din casă și a plecat în oraș. Desigur, pe stradă a întâlnit pe cineva care i-a zis: „Unde este Vindecătorul acela divin pe care l-ai avut în preajmă? Care este situația cu Lazăr?” Dar Marta a trecut mai departe fără să spună nimic.

Curând a ajuns în locul unde se afla El, așa că a alergat în întâmpinarea Lui. Ea avea dreptul să-L dojenească și să-i spună: „De ce nu ai venit când Te-am chemat?” Dacă ar fi fost o penticostală, o prezbiteriană sau o baptistă de astăzi, ar fi schimbat imediat biserica. Desigur. „De ce nu ai venit când Te-am chemat?” Aparent, ea ar fi avut dreptul să spună aceasta, dar în realitate nu avea nici un drept. Așa cum am spus și aseară, nu voi aveți un gând, ci El are un gând în ceea ce face, de aceea, voi trebuie să vă rugați: „*Facă-se voia Ta.*” El nu este un mesager, ci este Dumnezeu. Priviți: „*Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta.*”

Când a ajuns înaintea Lui, Marta i s-a adresat corect: „Doamne.” Ea nu L-a dojenit, ci i-a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu.” Eu pot vedea cum trupul Lui mic și obosit a tresărit.

Vedeți? Ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22). Vedeți, ea știa cine era Dumnezeuul creației; știa că El era Unsul, Mesia, și i s-a adresat corect, pe genunchi, spunând: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” Oh, dacă am putea să ne gândim la aceasta! „Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.”

Și El i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața.” Nici un alt om nu putea spune aceasta. „Eu sunt învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (v. 25-27).

Apoi El a zis: „Unde l-ați îngropat?”

Nu demult, am vorbit cu o femeie și ea mi-a spus: „Mie îmi place să-ți ascult predicile, frate Branham, dar ai o singură vină.”

„Mulțumesc,” am răspuns eu. „Care este aceea?”

„Tu îl lauzi prea mult pe Isus și îl faci divin.”

„Nădăjduiesc că aceasta este singura vină pe care mi-o va găsi și El.”

„Tu îl lauzi prea mult pe Isus, ca și cum ar fi divin, dar El nu a fost divin.”

„Ba da, El a fost divin,” am spus eu.

„Ei bine, tu îl faci Dumnezeu,” a continuat ea.

„Păi, El a fost Dumnezeu, sau a fost cel mai mare înșelător din lume. El a fost Dumnezeu.”

„Dar El a fost doar un om! Nu putea să fie Dumnezeu.”

„El a fost Om și Dumnezeu la un loc,” am spus eu.

„Ai spus că crezi Biblia,” a continuat ea.

„Da, doamnă. Așa este.”

„Dacă îți dovedesc cu Biblia ta că El nu a fost divin, vei accepta?”

„Cu siguranță. Dacă Biblia spune că nu a fost divin, voi crede. Dar nu cred că Biblia spune așa ceva.”

„În Ioan 11,” a continuat ea, „Biblia spune că Isus S-a dus la mormântul lui Lazăr și a plâns. El nu putea fi divin și să plângă.”

„Ei bine, doamnă,” i-am replicat eu, „așa ceva nu poate sta în picioare. Vreau să-ți spun că dovada aceasta este mai slabă decât o supă făcută dintr-o umbră de pui mort de foame, pentru că nu poate sta în picioare în fața Bibliei. Uite, El a mers la mormânt, a stat în fața mormântului, și-a îndreptat trupul mic și a spus: „Lazăre, ieși afară!”

Poate că a fost un Om când a plâns, dar când l-a chemat pe omul acela, care era mort de patru zile, afară din mormânt, deși sufletul lui plecase în călătorie, era Dumnezeu. Eu nu știu unde a fost plecat, dar El l-a chemat afară. Vedeți? Moartea își cunoaște Stăpânul și sufletul și-a cunoscut Creatorul, așa că acel om care era mort, a stat pe picioarele lui și a trăit din nou, după ce fusese mort timp de patru zile. Aceasta dovedește că El a fost mai mult decât un om; a fost Dumnezeu.

El a fost Om în dimineața când s-a întors în cetate, și fiind flămând a căutat împrejur un smochin să poată mânca. A fost Om când i s-a făcut foame, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, a fost mai mult decât un om.

El a fost Om în noaptea când s-a întins în spatele bărcii ca să se odihnească, iar zece mii de diavoli ai mării au jurat că Îl vor îneca. Corabia aceea micuță era ca un dop de plută în mijlocul mării involburate, și plutea în sus și-n jos. El a fost Om când a adormit, fiind obosit și sleit de puteri, dar când a pus piciorul pe plasa corăbiei, a ridicat privirea și a spus: „Liniștește-te!” iar vânturile și valurile, L-au ascultat, a fost mai mult decât un om; a fost Dumnezeu în Hristos, împăcând lumea cu Sine.

El a fost Om când a murit pe cruce, cerând îndurare. Așa este. Dar în dimineața de Paști, când a rupt pecetea mormântului, S-a ridicat și S-a înălțat la cer ca să trăiască veșnic și să mijlocească pentru noi, a fost Dumnezeu. Da, domnilor. Orice bărbat sau femeie, oricât de neînsemnați au fost, au crezut aceasta. Da, domnilor.

El este Același ieri, azi și în veci, credeți aceasta? Da, domnilor. În seara aceasta, El este la fel de mare și de puternic, ca atunci, credeți aceasta? El este și în seara aceasta, Același Vindecător, credeți? Desigur. El nu poate greși, așa că fiți perseverenți! Țineți-vă poziția în Hristos prin mărturia voastră. Țineți-vă aproape mărturia în Hristos!

Marta a fost perseverentă și a primit învierea fratelui ei.

Femeia sunamită a fost perseverentă în prezența lui Elisei, care a venit la ea, a binecuvântat-o și i-a spus că va avea un fiu. Apoi, când avea doisprezece ani, fiul ei a făcut o insolație și a murit. Această femeie a fost foarte amabilă cu Elisei. Ea era o femeie din Sunam și i-a spus soțului ei, care era un om bogat: „Văd că omul acesta care trece pe aici este un sfânt. Haide să fim amabili cu el și să-i construim o cameră lângă casa noastră, pentru ca atunci când trece pe aici să aibă un pat și un vas cu apă, ca să se odihnească și să bea.”

„Ar fi un lucru bun,” a răspuns soțul ei.

„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut,” a spus Isus. (Matei 25.40).

Elisei i-a zis lui Ghehazi: „Du-te și întreab-o ce dorește să fac pentru ea, să vorbesc cu căpetenia oștirii sau altceva?” Dar ea i-a răspuns:

„Nu am nevoie de nimic, pentru că sunt bine și locuiesc în pace, în mijlocul

poporului meu.”

Atunci Ghehazi a zis: „Ea nu are copii.”

Și Elisei i-a zis: „Du-te și spune-i (aici a venit o vedenie), că la anul pe vremea aceasta, va avea un copil.” Și așa s-a întâmplat.

Timpul a trecut. Băiatul avea în jur de doisprezece ani, iar tatăl lui era în vârstă. Într-o zi, copilul s-a dus pe câmp și a făcut probabil o insolație. Era pe la vremea amiezii când a început să strige: „Capul meu, capul meu!” Tatăl lui l-a trimis acasă, iar el a stat cu capul în poala mamei până când a murit. Priviți în ce loc potrivit l-a pus mama lui: ea l-a întins în patul din camera în care dormise profetul Domnului. Vedeți?

Apoi i-a zis slujitorului ei: „Pune șaua pe măgar că mergem la Muntele Carmel. Acolo în munți, este un adăpost în care locuiește acest profet care a avut o vedenie și a putut să-mi spună că voi avea un fiu. Dacă este atât de aproape de Dumnezeu, înseamnă că el este mesagerul orei, și știu că dacă ajung la el, poate să-mi spună de ce mi-a luat Dumnezeu copilul. Du-mă acolo! Dacă cineva te salută pe drum, să nu-i răspunzi și să nu te oprești nicăieri, ci să mergi tot înainte.”

Îmi place aceasta, fiindcă suntem într-un timp de urgență. Oamenii mor, de aceea ar trebui să nu ne prostim pe drum. „Du-te înainte!” Ea era perseverentă.

Dumnezeu nu le spune întotdeauna profețiilor Săi ce se va întâmpla. Astfel, Biblia spune că Elisei și-a ridicat privirea și a văzut-o pe sunamită venind spre el, așa că a zis: *„Iată că vine sunamita aceea. Este tare amărâtă, și Domnul mi-a ascuns lucrul acesta și nu mi l-a făcut cunoscut.”*

El a zis: *„Totul este bine cu tine? Bărbatul și copilul tău sunt bine?”* Mie îmi place

perseverența pe care a avut-o această femeie înainte de a ajunge în prezența mesagerului lui Dumnezeu. Ea a răspuns: „*Totul este bine.*” Vedeți? Soțul ei își frământa mâinile plângând și plimbându-se înapoi și încolo prin cameră, copilul ei era mort, și cu toate acestea ea a zis: „*Totul este bine.*” Amin. De ce? Pentru că ea își atinsese scopul. Perseverența ei a dus-o la omul lui Dumnezeu, pentru că el putea să-i spună de ce. După aceea, ea a căzut la picioarele lui și i-a spus ce s-a întâmplat.

Elisei și-a luat toiagul și l-a dat slujitorului său zicând:

„Ia toiagul acesta și pune-l peste copil.” Cred că acesta este tabloul pe care l-a folosit Pavel când a întins batiste peste oameni, pentru că Elisei știa că tot ce atinge el este binecuvântat. Trebuia doar s-o faci pe acea femeie să creadă.

Dar femeia credea în profet, nu în lucrurile lui. Vedeți? Ea a spus: „*Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu te voi părăsi.*” Ea a fost martora Vieții veșnice. Să stai acolo și să te ții de lucrul acela! Așa este.

Așa poți obține și tu ceea ce vrei. Să stai pentru acel lucru, așa cum a stat această femeie sunamită și cea siro-feniciană. Stai acolo, stai cu Hristos! Pune stăpânire pe acel lucru și ține-l bine! Să nu te clinești! Dacă cineva îți spune mâine: „Aceasta este numai...” să nu-l iei în seamă! Crede și stai neclintit pe poziție!

Spune: „Eu nu te voi lăsa!”

Când a văzut hotărârea femeii, Elisei a zis: „Nu mă pot scăpa de ea, așa că mai bine o însoțesc.” Și a mers după ea.

Priviți ce s-a întâmplat. Când a intrat în cameră, Elisei n-a știut ce să facă, așa că a început să se plimbe în sus și-n jos, până când a simțit Duhul lui Dumnezeu venind

peste el, iar atunci s-a întins peste copil și copilul a strănutat de șapte ori și a revenit la viață.

Marta a știut că dacă Dumnezeu a fost în acel profet, cu siguranță era și în Fiul Său, și astfel a putut fi perseverentă. De atunci, noi avem mii de ani de experiență în cunoașterea faptului că Dumnezeu Își ține promisiunile, de aceea, în seara aceasta ar trebui să fim cu mult mai perseverenți, din moment ce putem vedea prezența lui Isus Hristos printre noi, strălucind ca stelele.

Îmi amintesc că într-o seară, nu demult, la o adunare de acasă era o femeie care avea nevoie de rugăciune. Eu n-am știut aceasta și în seara aceea nu intenționeam să mă rog pentru bolnavi. Localul era foarte aglomerat și îmi amintesc că unii dintre coordonatorii de aici au fost prezenți și la adunarea aceea. Femeia aceea venise din California și avea o tumoare care cântărea cam 22,67 Kg. Ea n-a mers la nici un medic, iar când într-un final au determinat-o să meargă, a fost prea târziu să mai fie operată, pentru că tumoarea era prea mare. Eu n-am știut de prezența ei și am predicat în continuare, iar la un moment dat am făcut o chemare la altar. Femeia a fost adusă într-un cărucior, și a întrebat:

„Nu se roagă pentru bolnavi?”

„Nu.”

„Pe care ușă iese la plecare?” Gândiți-vă puțin la credința ei. Și ei au luat-o și au dus-o la ușa din spate, spre camera de studiu a păstorului, pe unde ieșeam ca să merg la mașină.

Când am trecut, femeia m-a prins de cracul pantalonului și mi-a zis: „Frate Branham...” Ea stătea așa (fratele Branham arată) și a zis: „Dumnezeu m-ar face bine dacă ți-ai pune mâinile peste mine.” Eu am făcut aceasta, iar vreo trei luni mai târziu, am fost la o adunare și am văzut-o cum stătea acolo la fel de normală

ca orice femeie sănătoasă. Ea a chemat o soră medicală într-o cameră alăturată și i-a arătat că nu avea nici o operație.

Ce s-a întâmplat? Ea a fost perseverentă; a fost hotărâtă să primească lucrul pentru care venise. Așa se întâmplă. Da, domnilor. Credința lor s-a prins de Cuvânt.

Mica a fost chemat odată când Iosafat a făcut o alianță cu Ahab. Aceasta a fost o situație în care credinciosul s-a unit cu necredinciosul. Ei au spus că vor să meargă la război ca să recucerească ceea ce le aparținea. Acel teritoriu le aparținea de drept, așa că au zis: „De ce să mănânce sirienii porumbul care aparține Israelului? Iosua ni l-a dat nouă.” Acesta era adevărul, așa că s-au dus acolo, au adunat un seminar întreg de predicatori, patru sute la număr, care erau bărbați evrei foarte școliți.

Fiind un bărbat cu frică de Dumnezeu, Iosafat a zis: „Nu ar trebui să-L întrebăm pe Domnul?”

„O, desigur! Așa vom face,” a răspuns Ahab. Voi știți ce fel de individ era Ahab. El s-a ridicat și a spus: „Am găsit soluția. Am patru sute de proroci pe care îi vom aduce aici.”

Ei au fost aduși acolo, și unul dintre ei, Zedechia, și-a făcut două coarne mari și a ieșit în față zicând: „Așa vorbește Domnul: Du-te, căci ținutul acela îți aparține. Cu aceste coarne îi vei împinge pe sirieni afară din țară.”

Atunci Iosafat a privit în jur și a zis: „Nu mai ai unul?”

„Încă unul? De ce mai vrei unul când avem patru sute de proroci evrei școliți de pe băncile școlilor? Noi avem aici patru sute. Este prezent tot seminarul și toți au spus

Într-un glas: „Suie-te, căci Domnul este cu tine. Așa vorbește Domnul!”

Dar Iosafat a insistat: „Nu mai este unul?”

„Oh, mai este unul pe care aș putea să-l întreb. Este Mica, fiul lui Imla, dar îl urăsc!” Desigur. „Noi nu putem ajunge niciodată la un punct comun. Este un tip ciudat și nu este de acord cu aceste denotațiuni!”

„Să nu vorbească împăratul așa. Du-te și adu-l aici,” a spus Iosafat.

Astfel, au trimis un om după el și i-au zis: „Mica, tu știi că ai fost dat afară din asociație și nu mai ai părtașie cu ei, dar dacă vei vorbi la fel ca ceilalți, s-ar putea să primești înapoi carnetul de membru.” Puteți să vă imaginați ca cineva să-i vorbească în felul acesta unui profet?

Mica a răspuns simplu: „Viu este Domnul că voi spune numai ce-mi va spune El!” Așa este.

„Ei bine, știi ce-ți pot face ei?”

„Nu contează! Eu voi spune numai ce îmi spune El,” apoi a adăugat: „Lasă-mă peste noapte și voi vedea ce va zice Domnul.”

Astfel, a doua zi a venit și a zis: „Suie-te, dar am văzut Israelul risipit ca o turmă fără păstor.”

Atunci a venit Zedechia și l-a lovit pe acest mic holly-roller peste obraz, zicând: „Pe unde a ieșit Duhul Domnului din mine ca să-ți vorbească?”

„Vei vedea,” i-a zis Mica.

„Cum adică?”

„Azi noapte am avut o vedenie în care L-am văzut pe Dumnezeu stând într-un loc înalt, pe tronul Său. Toți ceilalți erau în jurul Lui și țineau o adunare. „Pe cine să trimitem jos să-l amăgească pe Ahab, ca să meargă la luptă și astfel să se împlinească profeția pe care a spus-o Ilie? Ce pot face în privința aceasta?” Atunci a venit un duh și a zis: „Voi merge acolo, voi intra în prorocii lui și îi voi face să mintă.”

Și Domnul i-a zis: „Vei izbuti.” De ce? Pentru că ei erau învățați de seminar.

„Du-te și vei izbuti! Aceasta este tot ce trebuie să faci.”

Și duhul s-a dus și a izbutit.

Poate zici: „Ei bine, dar cine putea să știe cine avea dreptate?”

Mica era cu Cuvântul. Cum poți binecuvânta ceea ce a blestemat Dumnezeu? Cum poți să le spui oamenilor că pot trăi în felul acela și să facă acele lucruri, și să fii totuși în părtășie cu Isus Hristos? Nu poți face aceasta, ci trebuie să te naști din nou și să fii umplut cu Duhul Sfânt.

„Pocăiți-vă, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce

sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.” (Fapte 2.38-39). Aceasta este prescripția și tu nu poți s-o alterezi în nici un fel.

Medicul poate să-ți scrie o rețetă, dar dacă o duci la un farmacist cu renume rău, iar acesta nu o prepară în mod corect, poate să omoare pacientul.

Această problemă o avem și astăzi. Astfel, voi ați adoptat tot felul de obiceiuri, ca strângerea mâinilor și orice altceva ca înlocuitor. Întoarceți-vă înapoi! Dumnezeu l-a pus pe Petru să scrie o rețetă veșnică pentru mântuire. Ea nu s-a schimbat niciodată și nici nu poate fi schimbată. Strângerea mâinilor, aderarea la o biserică și alte lucruri de felul acesta, nu o pot înlocui niciodată, de aceea trebuie să ne întoarcem înapoi la ceea ce a fost scris acolo, cuvânt cu cuvânt. Aceasta este rețeta care a fost folosită în toată Biblia. Ei au folosit-o până la Conciliul de la Niceea, unde au schimbat-o. Acesta este motivul pentru care astăzi sunt atât de mulți membri morți. Acesta este adevărul. Tu trebuie să iei prescripția adevărată, fiindcă dacă a fost bună și și-a atins ținta atunci, și-o va atinge și acum, pentru că: *„este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”*

Nu adăugați nimic la aceasta! Nu adăugați nimic la aceasta! Dacă veți adăuga ceva sau veți scoate...

Voi știți că un medicament are suficient antidot încât să îndepărteze boala fără să-l omoare pe pacient. Dacă nu pui destul antidot sau folosești ceva ce nu are efect, nu va ajuta pacientul, iar dacă pui prea mult, poate să-l omoare. Antidotul trebuie să fie în cantitatea cerută de prescripție.

Astfel, El a prescris o Rețetă veșnică, valabilă pentru fiecare generație, și nu strângeri de mâini, aderări la biserică și alte lucruri de felul acesta.

„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”

Ei au luat această Rețetă și au dus-o la marea Farmacie a lui Dumnezeu, iar când au făcut aceasta, în ziua de Rusalii, au vindecat bolnavii și au făcut tot ce trebuia să se facă, pentru că în ei era Hristos Dumnezeu. În ordine.

Mica a știut că acela era Cuvântul Domnului, pentru că era exact ceea ce spusese profetul Ilie. Dumnezeu îl blestemase pe acel bărbat și pe acea femeie pentru că erau răi. Și dacă El îl blestemase, cum era posibil ca acești bărbați să vină și să-i binecuvânteze?

Priviți de unde au luat ei ideea aceea. Pământul acela le aparținea pentru că le fusese dat lor, dar faptul că păcătuiseră a făcut să le fie luat. Totuși, ei s-au gândit că dacă acel pământ le aparținea, aceasta era tot ce le trebuia. Nu, domnilor! Întotdeauna se aplică anumite condiții. Absolut. Tu poți avea vindecarea divină, mântuirea, botezul cu Duhul Sfânt, etc., dar există niște condiții, iar acelea sunt stabilite de Dumnezeu. Astfel, toate acestea sunt numai pentru credincioși, și nu pentru alții.

Nu demult, un predicator mi-a spus: „Mie nu-mi pasă câte învieri din morți și mărturii de vindecare ai, pentru că oricum nu cred.”

„Sigur că nu crezi, fiindcă aceasta este numai pentru credincioși,” i-am răspuns eu. Acest lucru nu este dat pentru necredincioși, ci doar pentru credincioși.

Mica a știut. Când a văzut că vedenia lui era în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, a știut că era în ordine. El a fost perseverent chiar dacă știa că îl poate costa viața. Astfel, el i-a zis lui Zedechia: „*Vei vedea pe ce cale a ieșit, când se va împlini ceea ce am spus!*”

Nici orbul, ai cărui ochi au fost deschiși de Isus, nu a fost de acord cu teologia lor, ci a fost perseverent la fel ca Filip, Natanael și femeia de la fântână. Toți au fost perseverenți după ce l-au apucat pe Dumnezeu.

Imediat vom chema rândul de rugăciune, dar în încheiere vreau să vă mai spun ceva. Nu demult, am fost în Mexic, pentru că Domnul m-a trimis în Mexico City. Acolo s-au adunat mii și mii de oameni. Cu o seară înainte, pe platformă a venit un bătrân orb.

Câți îl cunosc pe fratele Espinosa? Se pare că mulți dintre voi. El a fost traducătorul meu. Deci pe platformă a venit un bătrân cerșetor orb.

Economia lor este foarte slabă. De exemplu, munca în construcții este plătită doar cu câțiva pesos pe zi. Eu nu știu exact cât, dar vă dau un exemplu: Să zicem că Pedro este constructor și câștigă cinci pesos pe zi, dar trebuie să lucreze cinci zile ca să-și poată cumpăra o pereche de pantofi. Ce se întâmplă însă cu micul Chico, care câștigă numai doi pesos pe zi și are cinci copii pe care trebuie să-i hrănească? Și deși câștigă atât de puțin, ei trebuie să pună deoparte destui bani ca să cumpere o lumânare pe care o ard pe un altar de aur de un milion de dolari, pentru păcatele lor. Vedeți? Aceasta mă arde pe mine. Apoi îi vezi făcând penitențe în fața unor femei moarte, târându-se pe genunchi și făcând alte lucruri de felul acesta.

Bătrânul acela a venit pe platformă și nu avea nici măcar papuci în picioare. Părul lui era cărunt și în mână ținea o pălărie strânsă cu sfori. Eu stăteam în fața lui cu o pereche frumoasă de pantofi și îmbrăcat cu un costum bun. El era orb și umbla în felul acesta spunând ceva. Eu nu vorbesc decât câteva cuvinte în spaniolă. Când a venit lângă mine, mi-am pus piciorul lângă al lui, gândindu-mă că nu vede nimeni,

fiindcă voiam să văd dacă i se potrivesc pantofii mei. Dacă i s-ar fi potrivit, voiam să mi-i scot din picioare și să îi dau lui. Dar piciorul lui era cu mult mai mare, așa că m-am gândit: „Fii binecuvântat, tată!”

Apoi m-am apropiat cu umerii de el, ca să văd dacă nu i s-ar potrivi haina mea. Nu i se potrivea pentru că el era cu mult mai mare. Nu avea nici măcar o cămașă, ci doar o haină veche. Privindu-l, m-am gândit: „Sărmanul bătrân, poate nu a avut nici măcar o masă decentă în viața lui.” Avea niște pantaloni vechi, jerpeliți și plini de praf, iar diavolul l-a și orbit pe deasupra. Pășea pe platformă spunând ceva, iar eu m-am gândit: „Dacă ar trăi tata, ar avea cam aceeași vârstă cu bătrânul acesta. Oh, Dumnezeule!”

Tu trebuie să simți pentru oameni. Dacă nu simți nimic pentru ei, nu are rost să te rogi, pentru că nu ai compasiune. L-am cuprins cu brațele și i-am zis fratelui Espinosa: „Să nu traduci aceasta.” Ei nu traduc oricum rugăciunile. Apoi am spus: „Tată ceresc, ai milă de el.”

Îmi țineam mâinile peste el în felul acesta, iar el a strigat: „Gloria a Dios!” care înseamnă „Glorie lui Dumnezeu!” Vedeți? El a privit de jur împrejur și vedea la fel de bine ca mine, așa că a început să umble pe platformă.

În seara următoare am văzut adunate pe platformă o grămadă mare de haine vechi, cam de aici până la ușă, puse acolo pentru rugăciune. Ploua cu găleata, iar oamenii erau adunați acolo de pe la opt sau nouă dimineața. Erau adunați foarte mulți oameni și nu aveau scaune pe care să stea cum stați voi aici, ci se sprijineau unii de alții. Stăteau în acea ploaie, iar femeile aveau părul lăsat în jos și ud, așteptând să audă Cuvântul vieții.

Generalul Valdena m-a ajutat să intru acolo. Cred că îl cunoașteți și voi, pentru că este unul din oamenii de afaceri creștini. El este primul protestant luat sub protecția guvernului. În seara aceea, m-au lăsat pe platformă cu niște sfori, iar când am ajuns acolo, fiul meu, Billy, mi-a zis: „Acolo este un individ care împarte

numere de rugăciune.” Eu l-am numit „manana” care înseamnă „mâine”, pentru că era foarte încet și nu venea niciodată să mă ia la timp. Tot el împărțea și numerele de rugăciune.

Apoi, Billy mi-a zis: „Tată, acolo este o femeie care un copil mort.” Poate ați citit cu toții articolul apărut în revista „Vocea oamenilor de afaceri.”

Deci, Billy mi-a zis: „Femeia are un copil mort, însă nu mai avem numere de rugăciune. Acolo sunt vreo trei sute de oameni de ordine, dar nu pot s-o țină pe loc.”

Era o femeie micuță, o doamnă tânără foarte drăguță și avea la piept un copil mort învelit într-o pătură cu dungi albastre. Ținea în brațe, încă de dimineață, acea ființă țeapănă și neînsuflețită, cam atât de mare. Bebelușul murise pe la ora nouă dimineața, iar când am coborât eu pe platformă era cam zece seara.

Eu i-am zis lui Billy: „Spune-le oamenilor de ordine s-o țină pe loc, pentru că dacă o punem împreună cu cei din rândul de rugăciune, se va produce îmbulzeală. Nu i-ai spus să vină mai târziu?”

„Nu poți să-i spui nimic, pentru că nu vrea să asculte nimic.”

„Cred că acolo sunt destui oameni de ordine ca s-o țină pe loc.”

„Nu pot face aceasta,” a răspuns Billy.

Câți dintre voi îl cunosc pe fratele Moore? L-am chemat și i-am zis: „Frate Moore, ea nu știe diferența dintre tine și mine, pentru că nu mă cunoaște. Du-te și roagă-te tu pentru copilul ei.”

„Bine,” a spus el.

Supă aceea, m-am întors și am continuat să vorbesc despre credință, care este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, despre Isus și ce a făcut El când a fost aici pe pământ. Chiar când am început să vorbesc, am văzut o vedenie în care mi-a apărut un copil negricios la față, care se uita la mine și râdea. M-am uitat din nou, iar fratele Espinosa m-a întrebat:

„Ce este, frate Branham?”

„Nu te îngrijora, frate Espinosa. Ocupă-te puțin de mulțime.”, după care m-am dus și i-am spus fratelui Moore:

„Stai puțin, frate Moore.” El s-a dus la femeia aceea micuță, iar eu i-am zis: „Spune-i să aducă copilul aici.” Ea a venit pe platformă, a îngenuncheat ținând în mână un rozariu și mi-a zis: „Padre,” care înseamnă „părinte.”

„Ridică-te!” am spus eu și femeia s-a ridicat.

„Copilul este mort?” Dar ea nu putea înțelege ce spun. Lacrimile îi curgeau pe fața micuță, iar părul îi atârna în jos. Ceea ce vă spun este adevărat, iar aici este Biblia mea. Mi-am pus mâna peste copilaș și m-am gândit că aceasta o va mulțumi. Nu aveam de unde să știu dacă acela era copilașul pe care-l văzusem în vedenie, dar m-am rugat:

„Tastă ceresc, am văzut o vedenie cu un copilaș și poate acesta este acela. Dacă este așa, Te rog, Doamne, să onorezi credința acestei femei și să îi dai copilașul înapoi.”

În clipa aceea, copilașul a scos un strigăt și a început să plângă cât a putut de tare. Femeia era atât de uimită încât nu știa ce să facă, iar eu i-am zis fratelui Espinosa: „Nu spune nimic până nu iei declarația de la medic.”

Articolul acesta tocmai a apărut în revista „Vocea oamenilor de afaceri.” Întotdeauna, înainte ca să publici ceva, trebuie să ai dovada că acel lucru este adevărat. Astfel, medicul a scris și a semnat următoarea declarație în cabinetul său: „Copilul a murit de pneumonie și și-a dat ultima suflare în dimineața aceasta, la ora 9.00.” Era ora zece când acel copil a venit înapoi la viață, și aceasta pentru că o femeie mică a fost perseverentă.

Dacă Dumnezeu a putut să deschidă ochii unui orb, a putut să-i dea și acelei femei copilul înapoi, iar în seara aceasta este încă același Dumnezeu, prietene. Tu trebuie să fii perseverent ca să obții ceva. Ce s-ar fi întâmplat dacă femeia ar fi spus: „Ei bine, copilul este mort!” ar fi renunțat și ar fi mers mai departe? Credința care a trăit în femeia sunamită trăiește și în oamenii de astăzi. Uneori, ei ating acel ceva, fără să pună o față falsă, ci având ceva real, adevărat. Nu credeți că putem face și noi aceasta în această seară?

Ne vom ruga pentru bolnavi și ne vom pune mâinile peste ei în Numele Domnului Isus. Poate vom trece prin tot rândul de rugăciune în douăzeci sau treizeci de minute. Nu ne putem opri pentru deosebirea gândurilor, fiindcă ar lua prea mult timp, dar ne vom ruga și ne vom pune mâinile peste bolnavi. Sunteți pregătiți în seara aceasta? Simțiți prezența Lui ancorată în inimile voastre?

Ridicați mâna dacă ați mai fost în adunările mele din săptămâna aceasta. Da, se pare că ați fost toți. În ordine. Ridicați mâna dacă ați mai fost și în alte adunări ale mele. Ei bine, cam jumătate. Probabil că sunt mulți care nu au putut intra, iar unii dintre ei au numere de rugăciune.

Vindecarea divină este ceva ce Dumnezeu a făcut deja. Noi credem din toată inima ce spune Scriptura în Evrei 13.8, și anume că: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și*

în veci.” Eu cred că dacă suntem creștini, Viața care a fost în Hristos trebuie să fie și în noi. El a spus în Ioan 14.12: „...*cine crede în Mine va face lucrările pe care le fac Eu,*” iar în Ioan 5.19 scrie: „*Eu nu fac nimic fără să-Mi arate mai întâi Tatăl.*” Este adevărat?

Fiți atenți la un exemplu. Din câte știu eu, toți îmi sunteți străini. În ordine. Acum aș vrea să fiți respectuoși pentru o clipă. Dacă Isus Hristos nu va apărea printre noi în aceeași putere a Lui, înseamnă că sunt un proroc mincinos și nu trebuie să mă mai ascultați.

Ridicați mâna toți cei care nu aveți numere de rugăciune, indiferent unde vă aflați, priviți în partea aceasta, rugați-vă din toată inima și credeți. Nu am venit pregătit pentru aceasta, dar știu că nu mai avem mult de stat aici.

Acum voi lua sub control fiecare duh de aici în Numele lui Isus Hristos. Stați liniștiți! Dacă nu credeți, stați doar cu capetele plecate. Înțelegeți?

Dar dacă credeți, Biblia spune că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre. Cum S-a purtat El când a fost atins de femeia aceea? S-a întors, a știut cine L-a atins și care era problema ei. El a deosebit gândurile inimilor lor. Credeți că El este Același ieri, azi și în veci? (Amin). Dacă aveți vreo nevoie, rugați-vă acum. Poate ziceți: „Despre ce vorbești, frate Branham?”

Dacă sunt slujitorul Său și susțin că Viața Lui este aici, trebuie să se facă aceleași lucrări. Voi știți că un om nu poate face așa ceva; este imposibil. Dar Hristos rămâne Același și eu vreau să credeți aceasta.

Indiferent unde vă aflați în clădire, aș vrea să aveți credință în Dumnezeu și să spuneți: „Doamne Isuse, omul acesta nu mă cunoaște. Eu am auzit de lucrul acesta și poate este așa. Nu știu, însă știu că el nu mă cunoaște și că spune: „Vindecarea

ta este deja înfăptuită.”

Chiar dacă Isus ar sta aici îmbrăcat cu costumul acesta pe care mi l-a dat mie, tot nu ar putea să vă vindece. Câți dintre voi, studenți ai Biblie, știți aceasta? Desigur, El a făcut deja aceasta. Înțelegeți? El a putut dovedi că este Același ieri, azi și în veci, și aceasta nu prin urmele lăsate de cuie, ci prin Viața Sa. Oricine poate avea urme lăsate de cuie, și poate purta păr lung și barbă. Noi nici măcar nu știm cum S-a îmbrăcat El și cum arăta. Vedeți? Orice om ar putea face aceasta, dar Viața Lui este cea care contează. Viața Lui în tine.

Rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, lasă-mă să Te ating,” și atunci veți vedea dacă El este Același ieri, azi și în veci. Veți crede dacă El va face aceste lucruri? Voi știți că El a procedat așa, iar aceasta a fost dovada că era Mesia.

Doamna aceasta micuță stă aici și se tot uită la mine punându-și mâinile peste față. Cred că nu ai număr de rugăciune, este adevărat? În ordine. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Noi suntem străini unul față de celălalt și aparținem de rase diferite. Vreau să-ți vorbesc puțin.

În fața ta stă un bun prieten de-al meu, domnul Dauch din Ohio, care a avut un atac de cord la vârsta de nouăzeci de ani, iar medicii nu au putut să-l ajute cu nimic. El este un frate drag și stă aici alături de soția sa. Ei sunt prietenii mei dragi. Eu tocmai ieșeam dintr-o benzinărie când am aflat de el și am încercat să ajung cât mai repede acolo. Am condus cât am putut de repede, dar eram la două sau trei sute de mile depărtare de ei. Soția lui m-a sunat și mi-a zis: „Bill, este pe moarte!” El a avut un atac de cord la vârsta de nouăzeci de ani. În timp ce eram în benzinărie, am avut o vedenie în care l-am văzut pe fratele Dauch venind spre mine pe stradă. Vedenia aceea era un „Așa vorbește Domnul: El nu va muri!”

Acest lucru s-a întâmplat acum câteva luni, iar acum el stă aici. Fratele are multă credință. El stă lângă femeia aceea și amândoi cred.

Eu nu te cunosc, dar Isus Hristos te cunoaște. Noi vorbim acum unul cu altul, așa cum a vorbit Domnul nostru cu femeia de la fântână. Dacă El îmi va spune care este problema ta, vei ști dacă este adevărat sau nu. Tu te rogi pentru un fiu al tău care are probleme mintale. Dacă este adevărat, ridică mâna. Așa este. În ordine. Dacă crezi din toată inima și nu te îndoiești, iar batista cu care ți-ai șters fața, pune-o lângă el și starea aceea îl va părăsi. Să nu te îndoiești.

Nu vezi ce s-a întâmplat? Femeia de culoare de acolo... Nu te cunosc, dar tu dorești ceva. Eu sunt străin față de tine și chiar din altă rasă, ca Domnul nostru și femeia de la fântână: unul era iudeu, iar celălalt era samaritean. Ai număr de rugăciune? Nu, nu ai. Vorbesc cu doamna cu rochie roșie în dungi care stă aici. Da. În ordine. Suntem străini unul pentru celălalt, este adevărat? Dacă Dumnezeu poate să-mi descopere care este problema ta, vei ști dacă este adevărat sau nu, nu-i așa? De fapt, nu este nimic în neregulă cu tine. Tu ai doar o inimă flămândă care dorește botezul cu Duhul Sfânt. Dacă este adevărat, ridică mâna. Dacă vei crede din toată inima, Îl vei primi. Ai credință în Dumnezeu și nu te îndoii. Amin. Crezi din toată inima? Aș vrea să crezi cu toată ființa ta.

Acolo stă o femeie care se uită la mine. Stă în rândul de acolo și are o problemă la inimă. Nădăjduiesc că nu va scăpa aceasta. Dumnezeule, spune-mi cine este. Da, este doamna Fitzgerald. Crezi din toată inima? Tu poți avea vindecarea. Ridică mâna. Sunt străin pentru tine, nu-i așa? Problema ta de la inimă este dusă. Acesta este numele tău? Așa este. Eu nu te cunosc și nu te-am mai văzut niciodată.

Doamna de lângă tine are multă credință. Ea ține în mână un număr de rugăciune, dar suferă. Lumina Duhului Sfânt strălucește deasupra ei. Femeia are o tumoare în gât și stomacul căzut. Este adevărat, așa-i? Pune numărul de rugăciune jos pe podea pentru că nu mai ai nevoie de el. Ai credință în Dumnezeu. Crede.

Crezi din toată inima? Vedeți? Crede și nu te îndoii.

Aici este un bărbat care are o tumoare la spate. Diavolul acesta a crezut că va

scăpa. Eu nu-l cunosc pe acest bărbat, nu l-am mai văzut niciodată. Eu l-am văzut pe diavolul acela, acea umbră neagră, cum a fugit în partea aceea încercând să se întâlnească cu un alt duh, ca să-i ceară ajutor. Ei încercau să se unească acolo. Satan a crezut că nu voi observa aceasta, dar Domnul mi-a arătat.

Bărbatul care stă aici are o tumoare la spate și se numește domnul Carson. Dacă este adevărat, ridică-te în picioare și fii vindecat în Numele lui Isus Hristos. Crezi? Ai credință.

Aici este o femeie care are probleme cu rinichii. Ea are complicații și se numește doamna Byrd. Așa este. Acesta este numele tău, doamnă? Ne cunoaștem? Dacă aceasta este problema ta, ridică-te în picioare și acceptă vindecarea în Numele lui Isus Hristos.

Du-te și întreabă-i pe oamenii aceia. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci. Nu vă dați seama că El este prezent aici?

Fiul meu tocmai mi-a spus: „Ar fi bine să nu mai continui.” Vedeți voi, eu mai am o adunare mâine, apoi poimâine și așa mai departe. Vedeți?

Provoc pe fiecare bărbat și femeie de aici să creadă. Și dacă ați vrea să vă ascundeți viața acum, nu mai puteți pentru că ne aflăm în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce a făcut Domnul nostru înainte, și ce a promis pentru zilele din urmă. Este același lucru care s-a întâmplat înainte ca să fie arsă Sodoma. Este exact ultimul semn pentru biserică, pentru că noi suntem în timpul sfârșitului. Credeți aceasta?

Care sunt numerele de rugăciune? În ordine. Cred că ar fi mai bine să luăm oamenii pe secțiuni. El spune că sunt multe numere de rugăciune. Acum vedeți că Dumnezeu este aici.

Sunt predicatori aici? Este în ordine, frate Vick? Frate, avem câțiva predicatori? Dacă ne punem mâinile peste oameni, nu vreau ca ei să spună: „Fratele Branham a făcut aceasta.” Înțelegeți? Eu sunt numai fratele vostru, iar păstorul vostru are același drept să se roage pentru bolnavi, ca și mine. Poate nu are darul acesta, pentru că în lume este unul singur pentru un anumit timp. Așa spune Biblia. Înțelegeți? Observați acum.

Dacă este credincios, păstorul vostru este ales de Dumnezeu să se roage pentru bolnavi. Aș vrea ca frații predicatori care sunt umpluți cu Duhul Sfânt și cred în rugăciunea pentru bolnavi, să vină aici împreună cu fratele Vick și cu fratele Boze. Unde este domnul Lee Vayle și ceilalți care vor să vină aici? Biblia spune: *„Aceste semne...”*

Haideți să ne oprim aici, fraților. Veniți aici. Da. *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede: dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, bolnavii se vor însănătoși.”* Credeți aceasta? Credeți că sunteți în prezența divină a lui Hristos? Amin.

Am vorbit așa cu un scop, și acest scop și-a atins ținta. Dacă credeți, se vor întâmpla lucruri mărețe.

Fraților, am să vă spun ce vreau să faceți. Aș vrea să vă împărțiți pe două rânduri și să faceți loc la mijloc ca să poată intra oamenii. Am să vin și eu cu voi. Aș vrea ca aici să rămână un frate responsabil cu muzica, să cânte niște cântări. Cineva să stea aici ca să coordoneze oamenii pentru care ne vom ruga. Mulțumesc corului că face aceasta. În ordine.

Predicatorii pot să se alinieze în partea aceasta cu fața unii spre alții, așa cum sunt eu cu fratele meu. Câți dintre voi aveți numere de rugăciune în partea aceasta? Să vă vedem mâinile. Sunteți mulți. Cred că ar trebui să-i lăsăm să vină din partea aceasta și să intre pe aici. Haideți să-i lăsăm să se alinieze pe cei care au numere de rugăciune și stau în față, apoi vom începe să ne rugăm pentru bolnavi și ne vom pune mâinile peste ei.

Mă întreb câți din cei care stau în seara aceasta aici și sunt sănătoși, sunt interesați ca oamenii aceștia să se facă bine? Ridicați mâna. Desigur. Vă veți ruga cu mine? Rugați-vă cu mine. Voi vă veți ruga cu păstorii voștri. Acum mă voi adresa vouă, oamenilor bolnavi care vă veți alinia în acest rând, iar eu și acești predicatori vă vom atinge: să țineți minte că acesta este numai un lucru asemănător cu botezul. Voi veniți aici ca să se pună peste voi mâinile acestor predicatori credincioși, după făgăduința lui Dumnezeu: *„Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav. Aceste semne îi vor însoți pe cei ce cred.”* Bărbații aceștia au venit aici ca să mărturisească că cred în această slujbă.

Ei au venit aici ca să aibă părtășie cu noi și avem același gând. Acum este timpul pentru vindecare. Dacă nu credeți, nu veniți aici, pentru că nu vă va folosi la nimic. Voi trebuie să credeți. Credeți?

Haideți să ne plecăm capetele pentru câteva minute, și să cântăm încet: „Doamne eu cred.” Stați toți cu capetele plecate și haideți să cântăm împreună. Să ne rugăm.

Să ne închipuim că Isus vine jos de pe munte. Care Isus? Același care este aici în forma Duhului Sfânt; Același care știe ce este în inima ta, fie că crezi cu adevărat, fie că nu crezi; Același care știe totul despre tine și care îți vorbește seara de seară. Voi știți că nu pot fi eu, ci este El.

Țineți minte că micuța femeie siro-feniciană avea încă probleme, chiar dacă se afla în prezența lui Isus. Și tu vei avea probleme. Când veți veni în rândul acesta, aș vrea ca fiecare din voi să creadă că va fi vindecat. Dacă nu credeți aceasta, să nu veniți aici. Nu veniți doar ca să ocupați locul altuia, ci stați pe loc până când aveți destulă credință ca să fiți vindecați, fiindcă numai atunci vă va da Dumnezeu vindecarea.

Voi, cei din dreapta mea, aliniați-vă aici în timp ce noi ceilalți vom cânta: „Crede numai.” Tu cei cu număr de rugăciune, acolo sunt băieții care primesc numerele în

timp ce intri în rând. Dacă poți, du-te prin partea dreaptă, pentru că dacă vii de acolo îi încurci pe ceilalți. Trebuie să vii în cerc, în felul acesta. Fraților, arătați-le cum să vină în partea aceasta. S-ar putea să pară puțin încurcat, pentru că trebuie să avem grijă de un grup mare de oameni. Uitați-vă numai la fiul meu și la oamenii de ordine de acolo și ei vă vor spune cum să procedați, fiindcă nu este deloc complicat. Veți veni pe partea aceea în liniște, apoi veți merge înapoi la locurile voastre. Apoi îi vom lua pe cei care vor veni din partea cealaltă. Înțelegeți?

Acum fiți puțin atenți! Fiecare dintre voi, fraților, vă dați seama de ceea ce faceți și de poziția pe care v-a dat-o Dumnezeu? Aceasta vă încearcă credința, de aceea vreau să țineți minte că trebuie să credeți că fiecare persoană pe care o atingeți trebuie să se facă bine. Trebuie să se facă bine pentru că așa a spus Dumnezeu. Eu îi voi atinge împreună cu voi și cred că se vor face bine. Credeți aceasta? Haideți să ne rugăm puțin împreună în timp ce se aliază ei. Ne vom ruga pentru întărirea credinței noastre.

Tată ceresc, aici sunt o mulțime de oameni bolnavi, iar unii dintre ei cred că trebuie să fie puse peste ei mâinile bătrânilor. Aceasta este în ordine, Tată, fiindcă așa ne-ai învățat Tu când ai spus: *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce cred: își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor vindeca.”* Tu ai promis aceasta, iar oamenii cred promisiunea Ta. Doamne, Tu ești prezent aici și nimeni nu se îndoiește de aceasta. Aici sunt predicatorii care au fost aleși de Duhul Sfânt pentru slujba rugăciunii pentru bolnavi.

Doamne Dumnezeule, fie care fiecare persoană pe care o vom atinge în seara aceasta să se însănătoșească. Amin. Împuternicește-ne, Doamne. Ia de la noi păcatul și nedreptatea, și sfințește-ne prin sângele Domnului Isus Hristos. Mâinile noastre nu sunt sfinte și nu ne este permis să facem aceasta decât prin sfințenia Ta. Împlinește toate acestea, Doamne, în timp ce eu și acești frați ai mei stăm aici ca să-i ajutăm pe acești oameni să se vindece. Îngăduie aceasta, Doamne.

Acum mă voi ruga pentru fiecare din oamenii care vin în rândul de rugăciune. Oh, Doamne, ei vin ca și când ar veni pentru botezul în apă; ei vin direct la masa

Domnului; vin direct sub crucea de la Calvar.. Fă ca în timp ce trec pe aici, să-și dea seama că Hristosul nevăzut stă printre acești frați ca să le acorde răsplata pentru credința lor. Tată, eu îți încredințez totul, în Numele lui Isus Hristos.

Aș vrea ca toți ceilalți să-și plece capetele. Ascultați cu atenți instrucțiunile care vi se dau, pentru că dacă nu faceți aceasta este ca și cum ați merge la o plimbare. Țineți minte că dacă Domnul îmi face cunoscute problemele voastre, trebuie să credeți. Voi trebuie să mă credeți pe cuvânt și să faceți ce vă spun, pentru că dacă nu credeți, poate să vă fie mai rău. Dacă în viața voastră este păcat, ieșiți din rândul de rugăciune și mărturisiți-vă, și nu vă întoarceți înapoi până când nu vă terminați rugăciunea. Dacă în continuare aveți de gând să vă folosiți viața pentru alte scopuri, și nu spre gloria lui Dumnezeu, nici să nu veniți în rând. Înțelegeți?

Să fiți gata să vă predați în întregime lui Hristos, marele Duh Sfânt de aici, și atunci veți primi vindecarea când treceți prin rândul acesta, în ciuda stării pe care o aveți. Voi trebuie să fiți perseverenți și să vă țineți de făgăduința lui Dumnezeu până vine biruința, întocmai ca în cazul femeii despre care am vorbit. Audiența simte în felul acesta? Dacă da, ridicați mâna și spuneți: „Primesc aceasta!” Eu nu văd nici un motiv pentru care cineva ar trebui să plece în seara aceasta bolnav de aici.

Aș vrea să se roage și cei care nu sunt în rândul de rugăciune. Cred că fratele Iosif va sta acolo ca să conducă cântările, iar eu voi merge să mă rog și să-mi pun mâinile pentru oamenii care vin.

Noi nu știm ce va urma. Poate că cineva se va vindeca și va începe să strige, să-L laude pe Dumnezeu și așa mai departe. Poate nu vom fi anunțați oficial cu privire la încheierea serviciului, de aceea aș vrea să continuați să vă rugați împreună cu noi, pentru că avem nevoie de voi. Rugați-vă ca vrăjmașul să nu poată infiltra nici o îndoială în mintea acestor oameni. Ce aș simți dacă în rândul acesta ar fi mama, sora, copilul, soțul sau soția voastră? Desigur ați vrea ca cel care se roagă pentru ei s-o facă foarte sincer. Țineți minte că este mama cuiva, sora cuiva, copilul sau fratele cuiva și că noi trebuie să fim sinceri cu privire la ei.

Bărbaților, când vă rugați și vă puneți mâinile peste acești bolnavi, să credeți că Dumnezeu o va vindeca pe persoana aceea, pentru că ei cred aceasta.

De acum până mâine seară când vin din nou pe platformă, vor fi desigur în jur de trei sau patru sute de mărturii, ca de exemplu: „Eu am umblat în cârje, dar acum nu le mai am; eu am fost bolnav, dar acum nu mai sunt.” În următoarele douăzeci și patru de ore, diavolii vor părăsi acest loc pentru că s-au rostit binecuvântări asupra acestor oameni.

Haideți să ne plecăm capetele, în timp ce ne rugăm și fiecare dintre ei trece prin rând. Fraților, puneți-vă mâinile peste bolnavi. În ordine.

(Fratele Branham se duce jos împreună cu ceilalți predicatori și se roagă pentru bolnavi).

Acum simțiți? (Amin). Câți dintre voi credeți că sunteți vindecați? S-a întâmplat aici, caz după caz, înainte ca ei să plece de pe platformă. Eu cred că toți veți fi vindecați. Oh, eu cred și primesc aceasta pentru voi! Credința mea merge împreună cu voi, căci veți fi vindecați. Credeți aceasta, fraților? Oh, nu este El minunat?

Haideți să îi cântăm un cântec de laudă, înainte de plecare, apoi ridicați-vă mâinile și țineți-le sus. Să țineți minte că ne-am dus la cruce și am luat Lumină de acolo.

La cruce am văzut Lumina,

Iar povara inimii mele s-a îndepărtat,

Acolo mi-am căpătat vederea, prin credință

Iar acum sunt fericit toată ziua.

Oh, la cruce, la cruce,

Unde am văzut Lumina pentru prima dată,

Povara inimii mele s-a îndepărtat,

Și prin credință mi-am căpătat vederea acolo...

- Amin -